

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026

200-00027/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026.

El debat s'iniciarà amb el torn d'intervencions dels grups parlamentaris de major a menor, acabant pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per a la defensa de les esmenes reservades i per a posicionar-se sobre les esmenes presentades per la resta de grups. Aquest torn d'intervenció serà d'un temps màxim de quinze minuts per a cada grup. La votació d'aquest dictamen es farà en acabar el debat.

A continuació, doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bona tarda. President, conselleres, consellers, diputats, diputades, públic que ens acompanya o ens segueix... Bé, parlem avui, ara, després del pressupost que ja està aprovat, parlem de la llei que acompanya el pressupost, la llei de mesures fiscals i administratives que acompanya el pressupost.

Constatem igualment –igual que ha passat amb el pressupost amb les més de mil esmenes presentades– que en el cas de la llei d'acompanyament hem presentat 191 esmenes i cap d'aquestes esmenes, doncs serà aprovada, almenys segons el que va passar a la Comissió d'Economia. I, per tant, lamentem una vegada més que al principal grup de l'oposició no se'ns tingui en compte en aquest sentit i, per tant, constatem, per part del Govern i per part dels socis que permeten l'aprovació del pressupost, aquesta zero voluntat de diàleg amb una part important d'aquest Parlament i, per tant, una part important de representació de la ciutadania.

Aquests pressupostos i la llei de mesures que els acompanya, com hem dit diverses vegades –i ho ha dit també abans el diputat Castellà–, no solucionen, no donen resposta a molts dels problemes que es constaten a la Catalunya d'avui, a la Catalunya de l'any 2026: perpetuen l'infrafinançament crònic de la Generalitat, perpetuen el dèficit fiscal recurrent i crònic, perpetuen que des d'Espanya es continuen extraient 77.000 milions d'euros aproximadament de recursos fiscals cada any, i només a l'hora del retorn en tenim 49.000. Per tant, no es milloraran, en la mateixa proporció que requeriria el país i la seva ciutadania, les infraestructures públiques, que estan col·lapsades; mantenen la tensió en els serveis públics; no solucionen el problema principal del nostre país segons la ciutadania, que és el problema de l'habitatge; accentuen l'empobriment de la classe mitjana, la classe treballadora, dels autònoms, dels emprenedors, i mantenen a l'alça i perpetuen la pressió fiscal; no milloraran la productivitat; no milloraran el PIB *per capita*; cap guany en sobirania; se segueix dins el model comú de les autonomies, per molt que s'hagin anunciat molts anuncis; no s'ajusta la pressió fiscal a l'efecte de la inflació – es recaptarà més de les famílies catalanes i de les empreses i autònoms de Catalunya–; no defineixen un model de país; no hi ha una clara millora de la competitivitat del model educatiu i la millora del model sanitari, de l'assistència, del suport a l'empresa i l'emprenedoria, de la millora del sistema de recerca i transferència. No representen un model de Catalunya com el que nosaltres

defensem d'ambició, sinó –ja ho ha dit també el diputat Castellà– un model de resignació, d'anar passant un any més.

Hi veiem un projecte de partit, fins i tot de tripartit, però no un projecte de país. Un projecte de resistència, però no un rumb. Quan analitzem aquests pressupostos, com dèiem, veiem que no canvia l'arquitectura financera. Continuem sense sobirania tributària efectiva. Moltes promeses de dotar l'agència tributària de capacitat, de personal, però a dos o tres anys, quatre anys vista. Per tant, es manté igual la capacitat recaptatòria integral. No hi ha una hisenda, o una previsió d'hisenda homologable a altres sistemes de concert econòmic existents a Europa.

Perquè el repte de país per nosaltres no és només gestionar la despesa. El nostre repte de país seria liderar una transformació del model econòmic i social de Catalunya. Nosaltres defensem una economia competitiva i sostenible, defensem una economia oberta i intensiva en coneixement, d'alta productivitat, amb salaris alts. Recuperar allò que dèiem de l'ascensor social –se'n recorda que en vam parlar també en un ple?– i la capacitat de lideratge dins Europa. I, sincerament, aquests pressupostos no avancen en aquesta direcció. Certament, administren el present, però no construeixen un futur millor.

El que sí que constatem –i ho veiem amb la llei d'acompanyament i el que no diu la llei d'acompanyament i les propostes nostres que no s'aproven–, que l'any 26 els catalans i les catalanes i els autònoms i les empreses pagaran 1.517 milions d'euros més en impostos a la Generalitat –l'any 26. La recaptació d'impostos passarà de 4.964 al darrer pressupost, 2023, a 6.481 la previsió del 2026; un increment del trenta per cent. Per tant, ja veiem d'on surt una part important d'aquesta major despesa d'aquest que diuen que és el pressupost més ambiciós de la història de Catalunya. En bona part surt dels tributs dels catalans i de les catalanes, dels autònoms, de les empreses, de la recaptació de l'IVA, de l'impost de societats, etcètera, etcètera, etcètera. Per tant, bona part surt de la pròpia pressió fiscal sobre la ciutadania.

I això passa, a més a més, en un moment d'inflació, una inflació recurrent, no culpa del nostre país, culpa del que està passant al món, eh?, de les crisis mundials, de guerres, de conflictes, la crisi energètica. I, per tant, tenim uns pressupostos molt

expansius, que es recolzen en bona part..., perquè hi haurà un major increment per major activitat econòmica, perquè hi ha més població, perquè es recapta més en impostos, i, per tant, això significa que, de fet, amb l'IPC subjacent i, com dèiem, amb aquesta inflació, que és culpa del que està passant al món, el que hi ha és empobriment de la ciutadania. Els catalans i les catalanes cada vegada tenen més..., tenim més dificultats per arribar a final de mes. Les butxaques de la Generalitat s'ompliran, aquest any 2026 s'ompliran més; les de l'Estat també. Però a casa nostra les butxaques i, com dèiem, els calaixos de les botigues, els calaixos dels autònoms, estaran cada vegada més tensionats, estaran més buits. Mai s'havien pagat tants impostos i mai, per altra banda, la prestació de serveis havia estat a un nivell tan qüestionat. De fet, tenim moltíssims sectors emprenyats, com ja vaig dir a la Comissió d'Economia, i avui també n'hi han uns quants aquí fora al carrer.

L'increment de recaptació d'hisenda l'any 24 va ser de més un 8,4 per cent; l'increment l'any 25, més 9,5 per cent. I tot això va, com dèiem, a sobre de la pressió fiscal que es fa sobre les famílies. I per això, aquest pressupost, com dèiem, no millora la vida dels ciutadans i les ciutadanes. I per això, nosaltres vam presentar en el seu moment l'esmena a la totalitat tant a la llei de pressupostos com a la llei d'acompanyament. I per això, avui, també el nostre vot serà negatiu en aquest sentit.

Catalunya necessita molt més que gestionar l'escassetat. Catalunya necessita instruments d'estat, necessita ambició econòmica, necessita capacitat de transformació i, sobretot, crec que necessita, per part de qui la governa, reconèixer que hi ha una situació fiscal no volguda i que tenim un estat que va xuclant cada any més, amb més pressió fiscal, sense deflactació de l'IRPF. I, per tant, la major despesa que atribuïm al pressupost, ho repeteixo, recau sobre els propis ciutadans del nostre país. Estem en màxims de recaptació fiscal estatal i també en màxims de recaptació d'impostos propis i cedits. Com dèiem, els pressupostos més expansius, però les butxaques i els calaixos més buit que mai.

De fet, a més a més, si comparem fins i tot aquests pressupostos amb el projecte de pressupostos que l'any 24 va presentar el Govern d'Esquerra, encara hi estem perdent. L'any 24, amb el Govern d'Esquerra, resulta que l'aportació de l'Estat era

del vuitanta-quatre per cent; ara baixa al vuitanta-dos per cent; o sigui, encara hi perdem, pel camí hi perdem.

Els impostos cedits i propis l'any 24, del pressupost que no vam aprovar, eren del catorze per cent; ara, l'any 26, del setze per cent. Més impostos, menys aportació de l'Estat. I, per tant, com dèiem, aquests són uns pressupostos expansius, però a sobre –ho repeteixo una vegada més: a sobre– de la ciutadania. No hi ha deflactació, hi ha inflació, major recaptació fiscal. Hi ha més activitat econòmica, certament; major recaptació de l'IVA. Creix la recaptació, creixen els impostos. Però això no ho veu la ciutadania retornat ni en forma de serveis ni en forma proporcionalment a la despesa que hauria de fer la Generalitat per donar serveis als ciutadans.

El senyor Riba abans ens deia: «Oh, és clar, és que vostès defensen menys impostos i això vol dir retallades.» Jo crec que, senyor Riba, també ho té una mica mal entès, eh? Perquè això també passa no només per no recaptar impostos, passa quan es gasta per sobre del que s'ingressa. No se'n recorda el 2009 i el 10 i el 8? *(Alguns aplaudiments.)* Que li porto el gràfic, eh? Si cada any la Generalitat va gastant més del que ingressa, però es fa la resignació de no reclamar el concert o la millora fiscal, doncs, això arriba un moment que no s'aguanta per enlloc. Per tant, no és allò de menys impostos; és gastar més del que es té i no ser suficientment valent ni reivindicatiu per demanar allò que es recapta del nostre país i que no torna en forma de pressupost, però tampoc no torna en forma d'inversions, els compromisos que adopta l'Estat amb el nostre país.

En tot cas, senyor Riba, lo que ens hauria de preocupar és que, després d'aquest primer pressupost del tripartit i del que vingui l'any que ve, que no torni a quedar la Generalitat, doncs, en descobert, com va passar el 2010 i el 2009. Em diuen que no. Però, és clar, jo he vist molts anuncis tots aquests mesos –ja vaig dir-ho també en una intervenció–, que fins l'any 30 no sé quants milions tindrem per aquí i per allà, per a esport, per a salut, per a no sé què. I tot són anuncis –anuncis–; per al regadiu, per a les empreses, tot són anuncis a llarg termini, eh? Per tant, aquí veiem un risc en aquest sentit: que no passi com el 2010, que es van gastar més del que hi havia. I, de fet, l'auditoria que va encarregar l'aleshores conseller d'Economia, el senyor Andreu Mas-Colell, va detectar que l'any 2010 el dèficit –o sigui, el que s'havia gastat

de més per sobre del que s'havia ingressat— pujava a 8.352 milions d'euros i que hi havia compromisos de pagament fins a l'any 2020.

Això em recorda molt els anuncis que hem anat veient aquests dies del president Illa, de la consellera Romero i d'altres consellers: «Farem no sé quantes inversions, 4.000, 3.000, 1.500 fins al 2030, fins al 2032.» Això ens fa una por de tripartit bis que haurem d'estar-hi a sobre.

Com dèiem, si ens centrem en la llei de mesures i acompanyament, hem presentat 191 esmenes; esmenes amb les quals nosaltres intentem..., intentàvem, perquè com que no s'aprovaran... Però intentàvem fer una aportació constructiva a millorar la qualitat de vida dels ciutadans i orientar cap a un model de país que nosaltres defensem i de societat: reduir l'empobriment de les famílies, reduir la fiscalitat sobre qui genera riquesa —empreses i autònoms—, millorar el PIB *per capita*, millorar els pilars bàsics de salut, d'assistència a les persones, d'economia, treball, seguretat, educació, recerca, transferència de coneixement.

Esmenes que hem recollit anant pel territori i esmenes que ens arriben de diferents sectors: sectors econòmics, sectors socials i de moltes reunions fetes amb aquests col·lectius. Jo des d'aquí també voldria donar les gràcies a totes aquelles entitats i col·lectius i sectors que s'han adreçat a Junts per Catalunya perquè recollíssim o, com a mínim, discutissin i valoréssim introduir les esmenes dels temes que els preocupaven i els interessaven. I en diré unes quantes: el Clúster de la Bioenergia de Catalunya, Unefcat, Dincat, la Taula del Tercer Sector, la Federació de la Paràlisi Cerebral i la Pluridiscapacitat de Catalunya, FEUSOC, l'Associació de Directius de l'Educació Pública, Ecologistes en Acció, l'institut de Sant Isidre, micropobles, País Rural, el Consorci de Salut i Social de Catalunya, els malalts de Talidomida, UFEC, UCEC, Federació Catalana de Vela, Unió de Pagesos, Foment del Treball, Cambra de Comerç de Sabadell, Plataforma per la Llengua, Revolta Pagesa i molts altres. I, per tant, gràcies una vegada més per confiar i per adreçar-vos a Junts per Catalunya, que estem, com dèiem, al servei del país.

Dels temes que hem presentat, jo sí que alguns els voldria esmentar amb el temps que em queda i recordar que no seran aprovats, que votaran que no. Votaran que no a deflactar l'IRPF per combatre els efectes de la inflació; que no vol dir rebaixar

impostos, vol dir deflactar o apujar el mínim exempt del contribuent de l'IRPF o reduir el primer tram, el de la gent que té més dificultats per arribar a final de mes. Com es fa això? Doncs modificant el llibre sisè del codi tributari. A això votaran que no.

També votaran que no a l'esmena que hem fet per a la deducció per a les persones afectades per talidomida. També votaran que no a bonificar el noranta-nou per cent de les herències entre familiars directes i les bonificacions a altres graus de parentiu, o donar als fills el primer habitatge, amb una reducció del noranta-nou per cent fins a 200.000 euros. També votaran que no a la donació que es fa als fills per muntar un negoci amb una reducció del noranta-nou per cent fins a 300.000 euros, o la donació que es fa per una empresa o negoci familiar del noranta-nou per cent.

També votaran que no per baixar l'impost de transmissions patrimonials dels habitatges, del vuit al sis per cent, o de l'HPO del set al dos per cent. O, per exemple, també ens votaran que no a l'esmena perquè les famílies nombroses i monoparentals i joves fins a trenta-cinc anys es passi del cinc al tres per cent l'impost. O incrementar, ampliar, apujar el nivell de renda per accedir-hi, de trenta-sis a cinquanta mil euros, com dèiem, en acord de la inflació que està patint el nostre país. O, per exemple, un dos per cent de reducció per comprar el primer habitatge en pobles en risc de despoblament. A tot això votaran que no.

També votaran que no a incorporar l'estacionalitat de la taxa turística diferenciada per municipis. Ahir també ho defensava la diputada Maite Selva en aquest sentit. O, per exemple, la creació d'una comissió de fons per al foment del turisme. A tot això votaran que no.

També en el bloc d'esmenes a l'educació, a la implantació d'un programa d'especialització i residència docent, a reconèixer l'autoritat pública del personal docent, a la creació de cent noves aules d'acollida, al reforç del personal de suport educatiu i de vetlladores als centres integrats al Servei d'Educació de Catalunya, un pla de millora del confort climàtic dels centres educatius, o 5 milions per millorar el finançament de les escoles bressol privades, o 5 milions per al finançament de les escoles de música o les escoles rurals. A tot això ens votaran que no a les nostres esmenes.

També les esmenes en la llengua, el requisit del català en el procés d'integració de les persones estrangeres, o el requisit del català en el personal del transport públic de viatgers interurbà de Catalunya. També votaran que no a 1.000 milions addicionals en polítiques d'habitatge, noves promocions, impuls a la rehabilitació o l'accés a joves. O votaran que no, també, a poder fer habitatge en sòls urbans d'ús terciari.

També votaran que no a tot el bloc nostre de cultura: 2 milions per a fons bibliogràfics, o simplificació del tràmit de subvencions a entitats culturals. O també votaran que no als 100 milions per al pla de xoc per reduir llistes d'espera, o desplegar el pacte nacional de la salut mental, o els projectes d'atenció integrada, social i sanitària.

A tantes coses votaran que no, que ho lamentem profundament i que ni una sola d'aquestes ens hagin volgut escoltar.

Moltíssimes gràcies. El pressupost tirarà endavant, però no és el nostre model de país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President... President, consellers, conselleres, he de començar dient que comparteixo una afirmació del diputat Jordi Munell, i és que, efectivament, el pressupost del 24, la proposta de pressupost era infinitament millor que aquesta. *(Alguns aplaudiments.)* Quina llàstima, però, que el votessin en contra i perdessin l'oportunitat de tenir el millor pressupost per al nostre país. Però són les coses de la política, no? Quines coses!

És veritat, quan votes un pressupost, acordes un pressupost i has de triar, perquè la política és triar. I votes coses a favor i votes coses en contra. Nosaltres, efectivament, hem votat en contra de moltes esmenes perquè hem arribat a un acord, perquè els diners són finits. Jo podria dir que vostès voten en contra de 50.000

milions d'euros per als catalans i catalanes i seria una mica agosarat per part meva, no? Per tant, al final és una qüestió d'opcions.

Miri, aquest no és el nostre pressupost. És evident. Sap per què? Perquè tenim vint diputats. Perquè si en tinguéssim seixanta-vuit seria el nostre pressupost. Tampoc és el pressupost, segurament, dels diputats i diputades ni del Govern de la Generalitat ni del grup dels Comuns. Però nosaltres hem optat per decidir arribar a un acord de pressupostos, perquè al dèficit de gestió del Govern de la Generalitat, des del nostre punt de vista, i la manca d'ambició, no hi podíem afegir, a més a més, la manca de recursos.

I per un exercici de responsabilitat, hem fet el pas d'intentar negociar i, finalment, acordar uns pressupostos. També per una voluntat, que és la voluntat d'influir; que les nostres posicions polítiques tinguin un pes en la vida dels catalans i les catalanes, sent conscients de les limitacions, sent conscients de les forces que tenim, sent conscients de quines són les majories en aquest Parlament, reforçant la sobirania. Fins on nosaltres volem? Naturalment que no. Ho repeteixo: sent conscients de les majories que hi han aquí. Hi han hagut majories molt diferents i tenim el concert. No em puc creure que tots els governs de la Generalitat dels darrers quaranta anys que no han assolit el concert econòmic hagi estat per falta de valentia. Segur que no – segur que no.

S'ha de ser conscient de quin és el context i la situació. Mirin, nosaltres tenim un país molt dinàmic i molt potent en l'àmbit cultural, amb una vitalitat social extraordinària, amb una activitat econòmica molt potent, amb una activitat econòmica internacionalitzada, amb un alt grau de productivitat –avui passàvem els 4 milions de treballadors i treballadores– amb un capital humà molt format, amb una xarxa de ciutats molt robustes, que és una de les forces més notables, més nuclears del nostre país.

Però també tenim un país carregat de problemes –molts problemes–, amb gent que pateix molt, molt i molt. Uns serveis públics molt tensionats, amb uns professionals molt tensionats –ho estem veient– que donen el millor d'ells mateixos i que molt sovint no arriben, no poden més; amb un sector primari que viu amb desesperança el seu futur, amb molta incertesa, molta inquietud, amb molta angoixa, amb molt

amor; amb uns problemes de l'habitatge que són un llast per a la vida de molts i molts catalans, de molts i molts catalans i catalanes; amb uns graus de pobresa i de sensellarisme inacceptable, que interpel·la l'ànima d'aquestes quatre parets i dels qui som aquí dintre. Perquè és la temperatura moral d'una societat com viu determinada gent, especialment els més vulnerables.

I aquests són reptes que el Govern pot resoldre tot ell sol? Segur que no. Els pot resoldre tots? No. Però té el deure de liderar-los, de liderar la millora de les condicions de vida dels ciutadans i ciutadanes. I ara, com deia la diputada Capella, la portaveu del Grup d'Esquerra, ara tenen pressupost. I, per tant, si em permeten l'expressió, no hi ha excusa a governar i a resoldre problemes.

Hem intentat incidir..., hem volgut incidir..., hem incidit en aquest pressupost en tres direccions. En primer lloc, amb ambició de país, amb model de país. Quin model de país nosaltres volem? Al ciment, nosaltres hem proposat trens. Als casinos, nosaltres hem proposat pacte per a la indústria i més recursos per a ella. Als aeroports al servei de Barajas a través d'AENA, una mobilitat responsable, la idea d'una Catalunya sencera que faci efectiva la potencialitat que té la xarxa de ciutats i de pobles petits del nostre..., dels pobles rurals del nostre país.

Un país també que governa el país i que, per tant, governa el mercat també; no el controla, no l'atura, el governa. Governar el turisme també; no el controla, no l'atura, el governa. Perquè la responsabilitat dels qui som aquí, que som representants dels ciutadans i ciutadanes, és governar, al servei de la majoria, la realitat del nostre país.

Una segona ambició: ambició nacional, ambició de sobirania, de més sobirania –i tornaré a dir-ho, perquè em sembla que no ens hem de cansar de dir-ho–, sabent les majories que hi han en aquest Parlament; no els programes de cadascuna que tenim i els nostres ideals i els nostres anhels, sinó quines majories. I amb aquestes majories, fer política i intentar avançar en la direcció dels teus plantejaments polítics: en l'àmbit de la llengua, de l'Agència Tributària, del Consorci de la Zona Franca, un motor econòmic extraordinari que ha d'estar en mans i ha de tenir com a prioritat el país i no la governança en un ministeri a sis-cents quilòmetres del nostre país.

El FLA, una càrrega extraordinària per als pressupostos de la Generalitat, la delegació definitiva i d'una vegada de les competències a ports i aeroports per a

Mossos, o el finançament, és el que nosaltres volem? Em sembla que és clar que no. És el que era possible i millor en el context de les majories que hi ha avui al nostre país? Per descomptat. I si és un pas i si és un avenç en sobirania, és bo per al país i els qui hi estem a favor d'avançar nacionalment hem de donar suport a aquestes propostes.

Ambició també en una peça essencial de la construcció d'un país, que són els seus serveis públics. Perquè no hi ha nació sense serveis públics de qualitat. En l'habitatge, polítiques d'habitatge; polítiques d'habitatge per resoldre per minimitzar el llast que suposa per a tantíssima gent no poder accedir a un habitatge. Més recursos per a l'educació. O el pla Clima, que tan necessari és i aquests dies s'està patint especialment.

O en l'àmbit de la salut. Estem molt orgullosos del nostre sistema sanitari –i ho podem estar– i dels nostres professionals, però l'hem de cuidar, l'hem de regar, l'hem de cuidar, l'hem de regar, l'hem de dotar de recursos, de professionals, perquè, si no, se'ns en va de les mans, se'ns esmicola, se'ns cau entre les mans. I és fonamental posar-hi recursos.

I també en l'àmbit dels drets socials: més places de residència, més recursos per a la infància, més suport a la gent vulnerable, més estar al costat de tantíssima gent que ho passa tant i tan malament.

I, en particular, volíem també fer referència a algunes de les esmenes que nosaltres hem proposat. Són moltíssimes esmenes o acords als quals hem arribat en temes que considerem essencials i que en volíem enumerar alguns.

En primer lloc, en l'àmbit de les mesures en matèria de limitació de preus de lloguer per evitar el frau. És fonamental la regulació. Aquests dies es parla molt d'habitatge i ja sabem quin és el resultat de la llibertat, llibertat, llibertat en l'àmbit de l'habitatge: una exclusió d'una part extraordinària de la nostra societat en el seu dret a accedir a l'habitatge. I, per tant, és un mercat que s'ha de regular. I des d'aquest punt de vista, les mesures que nosaltres hem proposat van en aquesta direcció.

O garantir els drets lingüístics en els serveis de transport públic; essencial també, perquè és un dret, poder moure's, viure en la nostra llengua. O establir un mínim vital d'aigua com a dret humà, assegurant entre seixanta i cent litres per persona i

dia, amb tarifació social i protecció a les llars vulnerables. Sembla de sentit comú, però, tanmateix, encara no és un dret avui.

O donar..., o adoptar l'ordre de crear un pla director urbanístic específic que reguli i doni cobertura a les construccions del sòl rústic que es troben dins del terreny protegit de l'Horta de Lleida; rellevant, important, molt reivindicat i molt esperat. O establir que els clubs de futbol, perquè les lleis han de servir per molts sectors i molts àmbits, també puguin votar a través de mitjans electrònics. O, Jordi Albert –que ho ha lluitat molt i molt–, reclassifiquem professionalment el personal laboral d'atenció educativa i de serveis educatius, tant en l'àmbit de l'educació com en el de la formació professional de fisioterapeuta i logopeda, una reivindicació molt anhelada, molt treballada –i gràcies, en nom també de tots els que se'n veuran beneficiats, Jordi, per la feinada i la reivindicació que has estat fent durant tant de temps.

O vetllar per l'actualització de la cartera de serveis, que incorpori l'especificitat de les persones amb pluridiscapacitat, una mancança que existia i que ens sembla que no era acceptable. O també introduir deduccions pels ajuts rebuts per les persones afectades per la talidomida. Quants anys fa d'això? Quants anys fa? I fins ara, doncs, no es reconeix. O introduir deduccions econòmiques per a les persones diagnosticades de celiàquia, que els suposa un greuge extraordinari; una situació que ells no han triat i que els genera uns costos sobreafegits a la seva vida diària extraordinaris. O afegir garantir el Carnet Jove gratuït i universal a les persones entre dotze i trenta anys residents a tot el país. O el suport a les cases d'oficis de creació, producció visual de Reus i d'altres indrets. Aquests són alguns exemples de les mesures que hem proposat.

Governar és decidir i liderar, i fer oposició és aportar al servei de la majoria. La política, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, sense somnis, sense anhels, sense utopies –i tots segur que tenim les nostres– és pur cinisme. La política sense utopies, sense anhels, sense somnis, és pur cinisme. Però, alhora, sense la capacitat de concretar els somnis en realitats concretes, és política estèril. I el nostre compromís és el de ser útils per a la majoria dels catalans i catalanes, de treballar per un país més just, més lliure, més pròsper i, sobretot, al servei dels menys afavorits.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Abans de tot, doncs donar la benvinguda a totes les persones que ens acompanyeu en aquest debat sobre les mesures fiscals i administratives d'acompanyament a la llei de pressupostos.

Mirin, a Catalunya i al conjunt d'Espanya s'ha consolidat una escalada recaptatòria sense precedents aprofitant el context inflacionari. Segons l'Airef, a Espanya, els ingressos tributaris han registrat un creixement de més del quaranta-cinc per cent en el període 2021 al 25. I a Catalunya, el pressupost 2026 de la Generalitat preveu un augment històric del trenta per cent en els ingressos tributaris respecte a l'anterior pressupost aprovat, el del 2023. Però aquesta bonança en els recursos de l'Administració pública contrasta amb el continu empobriment de les persones, que ha comportat que quasi la meitat de les famílies catalanes tinguin dificultats per arribar a fi de mes a l'actualitat. Ens preguntem com pot ser, llavors, que el Govern de la Generalitat no abaixi els impostos. Doncs respondrem desmentint abans cinc grans fal·làcies que utilitzen les esquerres.

Primera fal·làcia: Catalunya no pateix asfíxia fiscal. La realitat és que els catalans, i especialment els de rendes mitjanes, suportem el tram autonòmic de l'IRPF i l'impost sobre transmissions patrimonials més alts d'Espanya i continuem sotmesos a l'impost de successions i l'impost de patrimoni, a més de quinze tributs propis, més del doble que la resta de comunitats autònomes, i més de setanta taxes, i sense oblidar els impostos invisibles, és a dir, la burocràcia que patim els catalans per les traves administratives i normatives. Per tant, no hi ha dubte que vivim en la regió espanyola menys competitiva a nivell fiscal, que, sens dubte, és un factor explicatiu de la contínua sortida d'empreses i contribuents catalans cap a altres regions espanyoles i països europeus.

Segona fal·làcia: si baixen els impostos, cauran els ingressos públics. Doncs bé, si agafem com a referència la Comunitat autònoma de Madrid, on el Partit Popular tots saben que aposta per una rebaixa generalitzada dels impostos (*aplaudiments*), resulta que, tot i aplicar beneficis fiscals, està previst que els ingressos tributaris per al 2026 creixin un vint per cent respecte a l'any 2023. I veig que com que Madrid no els hi agrada molt, doncs si agafem ara Andalusia, l'augment és d'un vint-i-tres i mig per cent, i ho poden comprovar vostès mateixos, perquè les dades estan publicades a la web oficial de cada comunitat. Així, doncs, no és cert que els ingressos públics caiguin en les comunitats governades pel Partit Popular, però sí que les famílies tenen més diners a les butxaques. Per tant, les rebaixes fiscals del Partit Popular comporten un increment dels recursos de l'Administració, per la qual cosa en cap cas posa en perill la prestació dels serveis públics.

Tercera fal·làcia: el Partit Popular vol abaixar els impostos als rics. Doncs també és fals; prova d'això és el conjunt d'esmenes fiscals que hem presentat en aquesta llei d'acompanyament als pressupostos 2026 de la Generalitat que van dirigides a famílies amb rendes baixes o mitjanes (*aplaudiments*), entre elles, i pel que fa a l'IRPF, l'impost sobre la renda, hem proposat rebaixar el tipus impositiu en els trams de renda baixa i mitjana, revisar el mínim familiar, doblar la deducció per lloguer de l'habitatge habitual, doblar la deducció per naixement o adopció d'un fill o filla o per acolliment i aplicar deducció per adquisició de material i menjador escolar dels fills o filles, entre d'altres.

També hem demanat ampliar les bonificacions de l'impost de successions, perquè és un impost injust, que grava béns que ja han tributat al llarg de la vida de la persona. És immoral aplicar-ho en el moment de la mort. Afecta sobretot la classe mitjana i genera desigualtat territorial. I no només ho diem des del Partit Popular, ja que, en l'enquesta del CEO, el cinquanta-set per cent dels catalans considera que s'ha d'abaixar aquest impost.

Les dificultats d'accés i l'encariment de l'habitatge fan més necessàries que mai les mesures d'incentiu fiscal, i tant per al lloguer com per a la compra d'habitatge i tant per als inquilins com per als propietaris. En aquest sentit, i pel que fa a l'ITP, l'impost sobre transmissions patrimonials, hem apostat per rebaixar el tipus impositiu,

situant-lo entre el sis i el nou per cent, en funció del valor de l'immoble, aplicant el cinc per cent per als joves i el deu per cent per als grans tenidors.

D'altra banda, els impostos no poden ser un fre a l'activitat econòmica. Per això hem proposat rebaixar l'impost turístic i limitar el recàrrec a la ciutat de Barcelona i, al mateix temps, destinar tota la recaptació de l'impost com del recàrrec a la promoció del turisme competitiu i sostenible i a compensar-ne l'impacte sobre la població resident. I rebutgem rotundament que el Govern vulgui enfonsar el sector dels creuers triplicant el recàrrec fins a trenta euros per dia a Barcelona.

Pel que fa als impostos invisibles, com les traves normatives, volem eliminar-les totes, perquè generen inseguretats jurídiques i un tracte injust a les famílies i empreses. A tall d'exemple, i molt rellevant en matèria d'habitatge, no podem permetre que petits propietaris que amb molt d'esforç van poder comprar el seu habitatge de protecció oficial fa cinquanta anys, amb la nova llei se'ls canviïn les condicions i ara ja no puguin recuperar plenament la propietat. (*Alguns aplaudiments.*) I per això avui ens acompanyen persones afectades, sobretot de Badia del Vallès, com també del barri del Gornal, a l'Hospitalet de Llobregat, i del barri de Provençals, del Poblenou de Barcelona.

D'altra banda, i ara en matèria d'urbanisme, no pot ser, per exemple, que les instal·lacions destinades a campament de vehicles legalment implantades triguin més de dos anys per poder ampliar l'espai en sòl no urbanitzable continu. Per això els demanem a tots els grups parlamentaris que reflexionin i que votin a favor de les esmenes que hem presentat per resoldre especialment aquestes dues situacions.

No m'oblido de les fal·làcies. Anem per la quarta: Catalunya ha de suportar una fiscalitat elevada perquè pateix un infrafinançament autonòmic crònic. Les mesures fiscals han d'anar acompanyades d'un finançament autonòmic adequat per la banda dels ingressos. I què ens diuen els estudis sobre el finançament de Catalunya? Un dels informes de referència, que és el número 24/2024 de la Sindicatura de Comptes..., per cert, demanat per Junts, tot i que mai el mencionen; suposo que és que no els deuen agradar gaire les conclusions d'aquest informe. Doncs, bé, aquest informe detecta que només en anys de crisi econòmica hi ha hagut infrafinançament autonòmic a Catalunya, com també a les altres comunitats autònomes de règim

comú. I, per tant, en els actuals anys de creixement, no hi ha infrafinançament. De fet, en el pressupost 2026 de la Generalitat està previst un increment de més de 7.600 milions d'euros a través de l'actual model. Per a tot el període de vint anys que analitza, l'informe conclou que entre el vint-i-set i el quaranta per cent del deute públic acumulat de la Generalitat ve explicat per dificultats del finançament autonòmic, mentre que, per tant, la major part, entre el seixanta i el setanta-tres per cent del deute, ve determinat per causes de despesa pública que després tractarem.

Llavors, com que ara no tenim infrafinançament, això vol dir que des del Partit Popular no defensem millorar el model? Doncs no, perquè sempre hem defensat que cal avançar en la millora del finançament de Catalunya i de les altres comunitats autònomes (*aplaudiments*); millorar el finançament de Catalunya i les altres comunitats autònomes per garantir els recursos que necessiten especialment els serveis essencials de salut, l'atenció a la dependència i l'educació. Si bé els bons acords de finançament, com van ser el del 1996 i, sobretot, el del 2001, ambdós governant el Partit Popular a Espanya, han estat fruit del consens i d'un treball amb esperit constructiu per part de tots..., i si no es fa per aquesta via genera conflicte i frustració, com és el que ara estem vivint amb aquest pacte PSOE-Esquerra de finançament singular, que no té ni el suport de les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista.

Cinquena fal·làcia: Catalunya ha de suportar major fiscalitat per oferir millor serveis públics. Madrid i les Illes Balears aporten més que Catalunya al finançament comú, i resulta que apliquen menys impostos, acumulen menys deute i presenten millors resultats de valoració dels serveis públics per part de la ciutadania. Això jo crec que ja ho diu tot, perquè no és només una qüestió de recursos, sinó sobretot de gestió d'aquests. Al nostre entendre, a Catalunya el problema està en la baixa qualitat institucional: manca d'eficàcia, d'eficiència, de retiment real de comptes, d'objectius verificables i de canvis estructurals en el sector públic de la Generalitat. I, per tant, aquí, pagar més impostos no significa en cap cas rebre millors serveis. I prova d'això és el col·lapse actual que patim a Catalunya en els serveis públics –en salut, en educació, ajuts a la dependència, habitatge, rodalies–, tot i aplicar la fiscalitat més alta d'Espanya.

Estem davant del major pressupost de la història del sector públic de la Generalitat. És realment de 63.279 milions d'euros per al 2026. Però resulta que més de 8.500 milions d'euros s'han de destinar a retorn de deute i quasi 2.000 milions d'euros al pagament d'interessos per l'elevat endeutament que té la Generalitat. A més, els recursos es perden entre organismes i despesa improductiva o innecessària. És del tot desproporcionat gastar 417 milions d'euros en els mitjans públics audiovisuals – bàsicament TV3–, o que tinguem el triple d'ens públics que altres comunitats autònomes: 209 entitats de forma majoritària i 264 amb participació minoritària.

Tampoc és de rebut que l'estructura política del sector públic de la Generalitat creixi amb setanta-un nous alts càrrecs l'any 2026 –en un any! I el que encara és pitjor és que, per poder governar, el Partit Socialista està blanquejant el procés separatista que tan mal ha fet als catalans. Així, es preveuen 527 milions d'euros fins al 2030 per a l'Agència Tributària de Catalunya, per preparar-la cap a la cessió de l'IRPF i així tenir el control dels diners dels catalans; dominar el Consorci de la Zona Franca; constituir el Consorci i la Societat Mercantil d'Inversions de l'Estat a Catalunya, i crear l'Autoritat Portuària de Catalunya.

Així, doncs, després de desmentir les cinc fal·làcies, crec que la resposta és ben clara a la pregunta inicial: si el tripartit no abaixa els impostos és perquè no vol, ja que (*aplaudiments*) menys impostos, menys traves i millors serveis públics és possible si es fa una bona gestió dels recursos i si s'eliminen les despeses innecessàries i d'estructures d'estat. Aquesta és, de fet, la recepta del Partit Popular, la que apliquem en totes les comunitats autònomes on governem, que són la gran majoria, i que, bé, sincerament, li aniria tan bé a Catalunya i al conjunt de l'Estat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz. (*Remor de veus.*) Pot començar, senyor diputat.

Andrés Bello Sanz

Hay mucho ruido de fondo, ¿eh?

El president

Doncs els prego silenci.

Andrés Bello Sanz

Gracias, señor presidente. Señor presidente de la Generalitat, *consellers*, señores diputados, en el debate que tuvo lugar en este Parlamento el pasado 4 de junio, desde VOX ya anunciamos nuestra oposición al proyecto de ley de acompañamiento de los presupuestos y dijimos los motivos. Creemos que es una muestra más de la incompetencia del Gobierno socialista del señor Illa que en julio estemos votando los presupuestos que debían haber entrado en vigor el pasado 1 de enero. Dijimos que son unos presupuestos que no transmiten ninguna ilusión, el único sentimiento que transmiten es el de la nueva humillación de los socialistas ante los independentistas. En lugar de ilusión y optimismo, humillación. El Gobierno socialista aprovecha esta ley de acompañamiento para modificar ochenta y tres leyes sin relación con los presupuestos, despreciando una vez más la labor legislativa de este Parlamento. Hoy, tras la incorporación de los pactos con separatistas y comunistas, pues, son todavía algunas leyes más, más de ochenta y tres.

El Gobierno socialista no solo no hace ningún esfuerzo por bajarnos los impuestos, sino que los sube. Por si los ciudadanos, las familias, los autónomos y las empresas catalanas no tuvieran dificultades para llegar a final de mes, los socialistas nos ahogan un poco más con su ya conocida asfixia fiscal. La burocracia, el papeleo inútil, los chiringuitos para colocar a los suyos continúan aumentando sin freno. El gasto público sigue aumentando sin control, sobre todo el gasto político e improductivo, y encima se vanaglorian de ello. El Gobierno socialista presenta como un éxito que tiene más dinero para malgastar, como si el dinero público creciera de los árboles. Recordemos que para que ustedes tengan más dinero para gastar, previamente lo tienen que haber quitado a los ciudadanos y a las empresas mediante nuevas subidas de impuestos. Recordémoslo: mayor presupuesto de gastos supone más impuestos; más gastos igual a más impuestos.

Bien. Durante el mes de tramitación parlamentaria de este proyecto de ley, hemos podido apreciar cómo se han ido incorporando los acuerdos a los que los socialistas habían llegado previamente con los comunistas y los separatistas de Esquerra

Republicana. Recordemos algunos de estos acuerdos. Incremento del gasto para aumentar el tamaño de la Agencia Tributaria de Cataluña, para prepararla para futuras sesiones del Estado a los separatistas, como la de recaudación del IRPF. Yo creo que no va a ocurrir, pero ellos, por si acaso, aumentan el tamaño de esta agencia. Consorcio paritario entre el Estado y la Generalitat para el control –para el control– de las inversiones del Estado en Cataluña. Además de este consorcio, una sociedad mercantil de inversiones de Cataluña, más un consejo asesor de los dos anteriores. La Generalitat, el Gobierno regional, va a controlar la actividad del Estado en Cataluña. Esto tiene que repetirse a los socialistas, ¿eh?: la Generalitat va a controlar la actividad del Estado en Cataluña. Es evidente que el actual Gobierno español es incapaz de defender el ejercicio de las competencias que le corresponden y que tiene la obligación de realizar.

Más, más acuerdos. El Consorcio de la Zona Franca dejará de estar controlado por el Estado para ser gobernado por la Generalitat, o la creación de la Autoridad Aeroportuaria de Cataluña y la posterior creación de un órgano bilateral entre el Estado y la Generalitat de Cataluña para la gobernanza –una palabra que les encanta, «la gobernanza»; yo todavía no sé lo que es, pero a ellos les encanta– del sistema aeroportuario de Cataluña. Esto es como si AENA, una empresa multinacional española –a cuyo frente, por cierto, hay que recordarlo, hay un político socialista que se sentaba por aquí hace algún tiempo, y cómo no, cómo no, cuota: un consejero separatista de Junts, no lo olviden; también se sentaba por aquí no hace mucho–..., como si AENA necesitase que políticos catalanes sin formación ni experiencia profesional participasen en la toma de decisiones empresariales. (*Alguns aplaudiments.*) Dado que AENA es una empresa multinacional y cotizada en bolsa, creo que van a tener que esforzarse mucho para explicar a los inversores esta absurda ocurrencia, una más de los socialistas.

Mire, algunos de estos acuerdos se han incluido como enmiendas en esta ley, como la creación de la ya mencionada autoridad aeroportuaria, y otra se aplicará más adelante por ser competencia del Estado o por no necesitar una norma con rango de ley para su aplicación. Y todo esto –todo esto–, todos estos cambios, todo esto, envuelto en las continuas humillaciones a los socialistas, que han aceptado disciplinadamente todas las exigencias que los separatistas de Esquerra y los

comunistas les han impuesto, a cambio de seguir unos meses más al frente del Gobierno de la Generalitat. Exactamente lo mismo que está haciendo el señor Pedro Sánchez desde hace años: entregar a los separatistas lo que es de todos los españoles a cambio de tiempo en el poder. Pero, ¿y los socialistas catalanes? ¿Sus continuas cesiones al separatismo las hacen sólo por egoísmo e interés personal de sus dirigentes? Aquí veo que hay bastantes. ¿O de verdad creen que quitar continuamente competencias al Estado para traspasarlas al gobierno regional es una buena idea? ¿Qué opinan, señores socialistas? ¿Qué opinan?

Bien, años y años de cesiones y demás, de vanagloriarse por ello, nos hacen sospechar que el PSC, al fin y al cabo, no es más que un partido nacionalista más.

Bueno, pues, si hace un mes desde VOX ya expresamos nuestra oposición a esta ley, durante este tiempo los socios del Gobierno tripartito han aprovechado para introducir enmiendas ideológicas. Estas enmiendas, a nuestro juicio, empeoran la ley todavía más. Veamos algunas. Autorizan al Ayuntamiento de Barcelona –que desgraciadamente también sufre el tripartito en su Gobierno– a que aumente, de forma desproporcionada, el impuesto a los cruceristas que llegan a Barcelona en barco. Odian, odian el turismo y a los que crean riqueza. Recordemos la máxima de los socialistas: si llegas a Cataluña ilegalmente, paguita; si llegas como turista en un barco a gastar dinero y a crear riqueza, impuesto. (*Alguns aplaudiments.*) Obligan también a los conductores de autobús a tener certificado un nivel mínimo de catalán. Esto es más nacionalismo y más imposición lingüística. Y veremos a ver –veremos a ver– si los socialistas se atreven con los conductores de otros continentes o miran hacia otro lado, como siempre.

También, otra medida ideológica: crean el servicio público de recarga de vehículos eléctricos. Más fanatismo climático; eso sí, que pagamos entre todos. Y mientras tanto, pues, los servicios públicos se continúan deteriorando. Aquello que debería ocupar su tiempo, que debería ser su prioridad y no las –perdónenme– tonterías a las que se dedican habitualmente, pues sí que es un proceso de degradación. La vivienda es cada vez más escasa, más cara y más difícil de alcanzar para la mayoría de los ciudadanos y sobre todo los jóvenes, aquellos que están por allá arriba –gracias a estos señores no tienen ustedes vivienda, y será muy difícil–; la

inseguridad y la delincuencia campan a sus anchas por Cataluña, condicionando la vida de nuestros ciudadanos y especialmente de las mujeres a las que dicen defender, que se sienten indefensas ante la gentuza que puebla nuestras calles y barrios; la inmigración ilegal descontrolada, que hace irreconocibles nuestros barrios, o la enseñanza que sigue su proceso de degradación hasta la ignorancia absoluta –aún les queda recorrido, cada vez menos–, y la sanidad, que es un servicio cada vez más inalcanzable para los catalanes. Y así podemos seguir con todo lo verdaderamente importante, no se preocupan para nada de ello.

Y evidentemente, si hablamos de socialistas, pues, no podemos dejar de hablar de corrupción, hay que mencionarlo. Y, eso sí, no me refiero a la continua sucesión de noticias de casos de corrupción en la que se ven implicados, que cada día vemos, cabreados, el grado de desvergüenza a la que llegan muchos políticos socialistas y la impunidad con la que se llevan nuestro dinero o la alegría con la que se lo entregan a sus amigos. Hoy quiero hablar de otra clase de corrupción, de la que supone gastar nuestro dinero a sabiendas –a sabiendas– en cosas que no tienen ninguna utilidad para los ciudadanos. Por ejemplo, en asuntos sobre los que la Generalitat no tiene competencias. A ustedes les da igual, deciden gastar más dinero igual. O en servicios duplicados con otros que ya presta el Estado. O en crear o mantener organismos inútiles con el único objetivo de ser instrumentos para contentar a sus socios separatistas con lo que llaman «construcción de estructuras de Estado». Esto lo llaman los separatistas «hacer el camino hacia la independencia» y que los socialistas apoyan sin límites, con nuestro dinero, sí. O en crear –algo típico, ya– o mantener chiringuitos para mantener colocados a los suyos.

Pues de casos de estos, en esta ley de acompañamiento, tenemos docenas. Bien, y encima tiene la mala suerte de que todo esto, todo este despilfarro, ocurre mientras este mes hemos tenido que presentar la declaración del impuesto de la renta y nos hemos vuelto a cabrear al comprobar que este año nos han vuelto a subir los impuestos.

Para terminar, los presupuestos aprobados esta mañana y su ley de acompañamiento nos van a traer peores servicios públicos básicos, gasto

desmedido en cosas inútiles para los ciudadanos y, como no, más impuestos. Por lo que, desde VOX, les anunciamos que votaremos en contra de este proyecto de ley.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Ho deia aquest matí la nostra presidenta: «Habitatge, habitatge i habitatge.» El projecte dels Comuns per a Catalunya és clar: que la gent al nostre país tingui un pis on viure, una casa on construir la seva família, i el pugui pagar, ja sigui el lloguer o, en aquest cas, la seva hipoteca, amb l'esforç de la seva feina. I per això nosaltres ho tenim clar: cal construir més habitatge protegit que mai; en segon lloc, rehabilitar els barris i pobles del nostre país, i en tercer lloc, sí, regular el mercat.

Construir més habitatge protegit que mai. I en aquests moments –ho sap el Govern–, negociem una proposició de llei per intensificar encara més la construcció d'habitatge protegit a Catalunya. I per això també calia posar, negre sobre blanc –i ho fem a la llei de mesures–, criteris clars –criteris clars– sobre l'adjudicació de pisos d'HPO, també per al sector privat. I, en segon lloc, també bonificar l'impost de transmissions patrimonials per a tota aquella gent que impulsa l'habitatge cooperatiu al nostre país.

També, en segon lloc, dèiem «rehabilitació de barris i pobles. Pla de barris: tres anys, 400 milions per any per arribar als 1.200 milions, i quaranta barris per any». Celebro que Junts per Catalunya ara pensi, amb les seves esmenes, que cal arribar a 1.000 milions més en habitatge. Celebro les epifanies. És estrany. Vam negociar dos pressupostos amb vostès i no hi havia manera no d'arribar als 1.900, que hi hem arribat ara, ni tan sols d'arribar als 1.000 milions d'euros destinats a habitatge. Però, benvinguts.

I, finalment, sí, regular el mercat. Clar que cal regular el mercat. Perquè l'habitatge és un lloc per viure –per viure–, no per fer negoci, no per obtenir rendibilitats més grans que, per exemple, amb una acció a borsa o amb les criptomonedes. I per això

definim exactament al nostre país què és un gran tenidor: cinc habitatges per a aquelles persones físiques i deu habitatges per a empreses i entitats jurídiques.

I, evidentment, també nosaltres pensem que cal que la llei de l'habitatge es compleixi en el nostre país, i per això, amb aquesta llei de mesures, creem la Direcció General de Disciplina d'Habitatge. Mirin, no pot ser que la llei del dret a l'habitatge sigui paper mullat en el nostre país. I ens està costant massa –massa. Tan sols –tan sols– cinquanta expedients sancionadors pràcticament en un any.

Vostès sempre diuen, pràcticament tota la cambra, que la llei s'ha de complir sempre. El president del nostre país diu que qui la fa la paga. Doncs, malauradament, els ciutadans del nostre país entren cada dia a portals immobiliaris del nostre país i veuen amb els seus propis ulls com s'estan saltant la llei del dret a l'habitatge sense que l'Administració sigui capaç de posar-hi límits. I això s'ha d'acabar. Hi ha d'haver, d'una vegada per totes, algú al Govern que s'atreveixi a dir «fins aquí» i a posar multes que desincentivin, amb el volum econòmic d'aquestes, que algú faci negoci amb el dret a l'habitatge. I això a dia d'avui no està passant.

I Junts per Catalunya sempre diu que les polítiques dels Comuns no funcionen. És curiós –és curiós. A poc a poc –a poc a poc–, tindrem temps. Vostès han governat trenta-cinc anys la Generalitat –trenta-cinc anys han governat la Generalitat. I vostès, la seva política..., van fer bona aquella frase del senyor Solchaga quan parlava d'indústria –conjuntament amb el tripartit de la patronal, perquè ja els hi dic, de tripartits n'hi ha molts, i el seu tripartit és..., en aquest cas, en matèria econòmica i en matèria d'habitatge, el tripartit és PP, Junts i VOX–, que és que la millor política d'habitatge és la que no existeix. Sí, sí. Vostès defensen sempre el mateix: que el mercat ja farà la feina i que el mercat –evidentment, la mà oculta del mercat– ja farà la seva feina.

Perquè, mirin, quan a aquest país milers de famílies que havien estat, jo diria, pràcticament estafades per la banca amb les hipoteques, i es va provocar una crisi d'habitatge brutal al nostre país, vostès van acudir al rescat. Com? Vostès van convertir les llicències per a apartaments turístics en simplement una llicència, simplement una comunicació. Simplement algú deia «avui això és un apartament turístic». I es van passar tant de frenada –tant de frenada–, que fins i tot la primera

persona que va dir que «fins aquí», que s'havia de posar límit als apartaments turístics, va ser l'alcalde Trias.

L'alcalde Trias..., que vostès van criticar tant, després, el que fèiem els Comuns, evidentment, amb el pla d'usos d'apartaments turístics..., la primera persona que va dir que hi havia d'haver una moratòria d'apartaments turístics va ser el senyor Trias, perquè es van passar de frenada. Després, quan evidentment es va acabar el negoci dels pisos turístics, va començar el negoci dels lloguers, que és que bàsicament no hi havia límit al preu dels lloguers.

Quan nosaltres hem batallat per activa i per passiva, amb molts pals a les rodes, perquè es posi un topall al preu del lloguer, on ha anat el negoci? Al lloguer de temporada i al lloguer d'habitacions. I si això, per exemple, no està regulat, si està només regulat a Catalunya i no està regulat a nivell de l'Estat, és perquè vostès tampoc han volgut. Com tampoc han volgut, en aquest cas, aturar una moratòria de desnonaments. Vostès bàsicament el que han fet és que moltes famílies avui a Catalunya, moltíssimes famílies avui a Catalunya, estiguin abocades a desnonaments massius. I això és el que està passant ara mateix.

I, finalment, com que ara ja estem entrant en la regulació del lloguer de temporada i d'habitacions, ara comencen el *coliving*, perquè sembla que si ho dius en anglès la precarietat sona pitjor..., o, en aquest cas, no sona tan pitjor com si ho dius en català.

I, mirin, el Jaume Bosch, que segur que alguns de vostès el coneixen, que va ser ponent de l'Estatut, sempre em deia una cosa que a mi em va quedar gravada. És: «Defensar l'autogovern de Catalunya és exercir l'autogovern.» I les competències en habitatge són cent per cent de la Generalitat. I, mirin, sí, nosaltres humilment estem utilitzant la nostra força per impulsar el nostre programa d'habitatge, però nosaltres fa dos anys que hem aconseguit que les polítiques dels Comuns comencin a caminar en polítiques d'habitatge. Vostès, vaja, trenta-cinc anys han governat aquest país.

Des del 2010..., el hi he dit diverses vegades. Des del 2010 fins al 2022 la conselleria d'Habitatge en mans de Junts per Catalunya. Saben quants pisos d'habitatge protegit van fer vostès en dotze anys? Cinc-cents cinquanta; a menys de cinquanta

per any. És un escàndol –és un escàndol. I vostès ens parlen de que si planificar el país i del *sursum corda*.

Mirin, vostès es posen les mans al cap quan nosaltres utilitzem la nostra força per intentar impulsar, sí, les nostres polítiques que van a favor del dret a l'habitatge. Ara –ara– es posen les mans al cap, perquè quan pactàvem pressupostos amb vostès el 2020 o el 2021, llavors actuàvem..., com era?, «com a força responsable i que pensava en el país». (*Alguns aplaudiments.*) Ara no sé què està passant. Bé, en quatre anys hem passat de ser una força responsable a ser..., com ho diuen?, «l'extrema esquerra, l'extrema esquerra radical».

Mirin, vostès tenen un rècord. En quaranta-cinc anys vostès tenen un rècord: és l'únic partit que ha tingut responsabilitats de govern en aquest país que no ha aprovat mai un pressupost –mai–, quan estaven a l'oposició. Perquè vostès creuen que el Govern és seu. I aquest és el tema. És a dir, quan vostès estan a l'oposició mai aproven un pressupost. Si nosaltres haguéssim fet el mateix, el mateix que vostès –és a dir, si no governem, no aprovem un pressupost–, Catalunya des del 2017 no tindria cap pressupost; cap pressupost des del 2017 tindria Catalunya si féssim el mateix que fa Junts per Catalunya, exactament el mateix. I, mirin, això sí que és radical, seria radicalment un desastre que Catalunya no tingués pressupost des del 2017.

I, mirin, entrant en el segon aspecte: fiscalitat. Em sap greu que no hi ha el senyor Juan Fernández. Deien que aquests pressupostos són de naturalesa soviètica. Jo, la veritat, soc bastant..., els que em coneixen, bastant heterodox. No soc gaire ortodox, però em costa imaginar el senyor Illa amb uns pressupostos que, no sé, instal·lin la propietat estatal de les mesures de producció. Em costa d'imaginar. Però, clar, vostès veuen comunisme a tot arreu –comunisme a tot arreu–, menys feixisme al seu costat –comunisme a tot arreu, menys feixisme al seu costat. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè, clar, és a dir, avui el senyor Juanma Moreno, que teòricament era el moderat, que teòricament era l'esperança blanca del Partit Popular, «que aquí sí que ho fem bé, que aquí sí que governem bé», pam: acord amb VOX –acord amb VOX– «prioridad nacional».

Saben què deia el president del seu partit? Si això de feixistes per tot arreu..., és a dir, ara se'ls hi ha passat, però saben què deia el president del seu partit recentment escollit? Saben què deia? Que la prioritat nacional era l'avantsala del feixisme. Això ho deia el president del seu partit. I vostès veuen comunistes, etarres i independentistes per tot arreu, però són incapaços de veure els feixistes que tenen asseguts als mateixos consells de govern, que vostès els han ficat a dins (*Alguns aplaudiments.*). Això és el Partit Popular avui.

I, mirin, jo ja imagino que VOX i Aliança arribaven cansats a la llei de mesures: no han fet esmenes. Però les esmenes, en aquest cas, en política econòmica..., i jo ja els hi deia que són indestriables de tota la dreta. Perquè, clar, vostès pel matí el que proposen al seu model és..., pel matí, sí, millores en l'educació, millores en salut, millores en drets socials... Ens acusen de totes les esmenes que no votem. Per cert, com diu la meva àvia, «cal ser escolanet abans de ser frare». Ho dic perquè, senyor Castellà, jo quan vaig pactar pressupostos amb Junts per Catalunya, una de les coses que també sempre acordàvem els partits que tancàvem un acord és que no fèiem prosperar les esmenes dels altres grups parlamentaris. Això, 2020, 2022, 2023 i 2026, els quatre pressupostos que jo he pactat. (*Veus de fons.*) Bé, ja l'hi dic jo, que jo sí que hi era en els quatre.

Però en tot cas..., no passa res, però, mirin, el seu model fiscal –jo els hi deia–: pel matí, ja et dic, evidentment, més despesa social, patatim, patatam, *sursum corda*, CAPs a tot arreu, escoles a tot arreu...; ara, per la tarda, retallades. Sí, home, sí, perquè totes les rebaixes fiscals que vostès plantegen són retallades. Perquè, mirin, com deia també el seu president del Partit Popular, «los debates, a calzón quitado». Escoltin, quan vostès plantegen deflactar l'IRPF o quan vostès diuen «no, rebaixarem els trams baixos i mitjans de l'IRPF»... Tothom sap o hauria de saber com funciona l'IRPF, que és progressiu. Si tu rebaxes els trams evidentment intermedis de l'IRPF, acabes beneficiant més els trams alts, que això és el que passa amb la seva proposta de rebaixes fiscals.

I, mirin, nosaltres..., també els hi he dit diverses vegades: el model fiscal vigent a Catalunya el vam acordar amb vostès el 2020. L'impost d'IRPF que està vigent el vaig pactar amb vostès. L'impost de successions el vam pactar amb vostès. La taxa

turística, la matraca que ens van donar amb la taxa turística, la vam pactar amb vostès. I la nova pujada, que ens van dir que ens carregàriem el sector turístic..., tothom ho sap: rècord de turisme aquest any a Catalunya.

I, sí, introduïm una cosa que no volem, perquè a més a més no la volem i ho diem així de clar: no ajuda en res a Catalunya i al nostre país creuers de menys de dotze hores, que bàsicament l'únic que fan és col·lapsar, evidentment, la capital del nostre país. I, per tant, sí, recàrrec de fins a trenta euros, perquè és un tipus de turisme que no volem i ha de decreïxer.

I, mirin, sort –sort–..., perquè vostès evidentment parlen de que tot s'arregla amb el concert econòmic. La meua pregunta és: si vostès decidien a Madrid, si eren decisius, per què no van posar el concert econòmic com una condició? Nosaltres a la investidura del senyor Pedro Sánchez i vostès vam votar el mateix –el mateix. Nosaltres, a canvi de determinades polítiques –per cert, se n'obliden–, perquè, per què puja la recaptació de l'IRPF? La recaptació de l'IRPF puja, principalment –i també a Madrid–, perquè tenim més gent treballant que mai. I això és gràcies a la nostra reforma laboral. Però també ho és, evidentment, a la nostra reforma fiscal.

Perquè si volem uns serveis públics forts, sí, la primera premissa és que necessitem una fiscalitat justa i forta, i, sí, igual que hem fet ara amb l'habitatge, el 2020 ho vam fer. El nostre model, que és que qui més té més paga, ho vam negociar amb vostès i ho vam acordar, i des del 2020 és la fiscalitat que tenim a Catalunya. I, mirin..., sí, ho vam acordar i no estic amagant-ho. Vam tindre la visió d'anticipar-nos al que vindria. I no vam ser només nosaltres. Ho vam negociar, en aquest cas, amb el vicepresident del Govern, que era el senyor Aragonès, que també va entendre que si volia uns serveis públics forts, necessitàvem una fiscalitat forta. I aquest és el model que nosaltres defensem.

I, mirin, hi ha un segon element que jo no comparteixo amb vostès, que segurament tenim diferències. Perquè la fiscalitat no és només, evidentment, per reforçar els nostres serveis públics, sinó que és també per distribuir la riquesa. Perquè, quanta desigualtat pot aguantar la democràcia? En un context en què vivim, en què bàsicament tenim el primer bilionari de la història, vostès creuen raonable, per exemple, que algú en vida li doni 40 milions d'euros al seu fill i pagui zero euros en

impostos? Això és el que vostès proposen: eliminar l'impost de donacions. Sí, això és el que vostès proposen. Vostès proposen eliminar l'impost de successions, quan saben perfectament que el setanta per cent dels catalans no paguen res.

Mirin, vostès parlen d'una Catalunya que no existeix. Vostès saben que un de cada quatre catalans guanya menys de vint mil euros? Escoltin bé, un de cada quatre catalans, el vint-i-cinc per cent dels nostres treballadors i treballadores, no fa la declaració de la renda, mentre creixen els beneficis empresarials, perquè, sí, creixen els beneficis empresarials –ho deia la consellera aquests dies–; no creixen els salaris –no creixen els salaris. I això és responsabilitat dels seus amics de la patronal.

Quan vostès parlen de millorar el model productiu, el que cal exigir, sí, és redistribuir la riquesa. I la riquesa es distribueix, sí, amb impostos, però també es distribueix amb millors salaris.

I vaig acabant. Mirin, jo els hi faig una reflexió final: a nosaltres... jo els hi deia: la nostra capacitat d'incidència és directament proporcional a la seva incapacitat d'arribar a acords. Si pensem en nosaltres, escolti, encantats, però crec que al país no li va bé.

I, mirin, jo no soc pujolista. Aquests dies tothom és pujolista. Diu Eloi Gummà en el seu darrer llibre que hi ha pujolistes a tots els partits; a mi no m'hi trobaran. És pujolista, pràcticament, el president del Govern; hi ha pujolistes a Esquerra Republicana; vostès ja són tots pujolistes. Jo no soc pujolista. O sigui, crec que el millor president que ha tingut aquest país era Maragall; el millor Govern era Saura, Carod, Maragall. (*Remor de veus.*) Sí. El segon millor president, el segon millor president que ha tingut aquest país –no me n'amago–, Pere Aragonès. Jo no soc..., ja està, no passa re, no soc pujolista. Però sí que els hi dic una cosa: Pujol va tindre clara una cosa, molt clara..., Pujol confonia govern amb Convergència, però sempre va tindre una cosa molt clara que vostès obliden, especialment alguns de vostès: Pujol sempre va tindre clar que el Guti i el Benet eren els seus adversaris, ho repeteixo, els seus adversaris, però que eren tan demòcrates i tan catalans com la mateixa Convergència.

I jo els hi dic: no hi ha la mateixa distància entre nosaltres i vostès i vostès i Aliança Catalana. Aquesta cosa que fan vostès d'intentar jugar a que hi ha dos extrems ens

portarà pel pedregar com a país. I tant de bo –tant de bo– no passi el que ha de venir. Però jo els hi dic: no li va bé, no li va bé al país un Junts per Catalunya que ha dimitit de fer política –no li va bé un Junts per Catalunya que hagi dimitit de fer política.

I acabo...

El president

Ha d'acabar.

David Cid Colomer

President, consellera, tenen pressupostos; Catalunya té pressupostos, que és important; tenen més recursos que mai, 50.000 milions, i jo els demano que no fallin, que compleixin la paraula donada. Nosaltres estarem vigilants, exigents, però insisteixo en això: no fallin, Catalunya necessita trens...

El president

Senyor diputat, ha d'acabar.

David Cid Colomer

...habitatge, CAPs i escoles. No s'equivoquin.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Un pressupost no és només un instrument per distribuir recursos, això ja ho sabem; també és una eina que utilitza la majoria política –PSC, Esquerra i Comuns, en aquest cas– per decidir quins conflictes del país tenen prou força per modificar les prioritats del Govern i quins conflictes poden continuar existint sense que res canviï. Per això, no n'hi ha prou de mirar les partides d'un pressupost, sinó que també cal observar el país mentre es fa. I per això, el pressupost que ens presenta el PSC, Esquerra i Comuns no és una resposta als problemes del país; és una resposta, del Govern i de qui li dona suport, a la força que aquests conflictes han aconseguit tenir.

No tots els conflictes socials tenen la mateixa capacitat de canviar les prioritats del Govern. Algunes modifiquen partides, algunes reben mesures compensatòries i n'hi ha que, malgrat afectar milions de persones, continuen convivint amb el pressupost sense canviar absolutament res. Aquí els pressupostos deixen de parlar només de diners i també parlen de poder i de com PSC, Esquerra i Comuns en fan ús, d'aquest poder, quan per només un diputat tenen la majoria per decidir en aquest parlament.

I contràriament als principis que proclamen, no ho fan des del diàleg ni des del consens; imposen la majoria i passen el corró perquè ja tenen l'aritmètica coberta. Ho fan en la comissió d'investigació de la DGAIA, ho fan a l'hora de legislar la prohibició de compra especulativa de l'habitatge i, evidentment, ho fan amb les lleis de pressupostos i de mesures.

En quins conflictes han volgut Esquerra i Comuns guanyar prou força per canviar les prioritats del Govern? O millor, que ens entenguem, en quins conflictes no han volgut fer-ho? No han volgut fer-ho amb els docents i les treballadores de l'educació, que protagonitzen un conflicte que és molt més que un episodi sectorial. No és una vaga llarga, no és una negociació laboral especialment complicada, no és una discrepància sobre sous o condicions de treball. Durant mesos, una part molt important de la comunitat educativa ha fet una feina que les institucions no poden substituir. No s'ha limitat a expressar un malestar ni a agrupar greuges individuals, sinó que han construït una manera compartida d'entendre què està passant a l'escola pública. I han sabut explicar-ho com a conseqüència d'un mateix procés. Un procés que no comença amb les nòmines, comença molt abans, amb la pèrdua progressiva de condicions que permetien a l'escola pública fer la funció que el país li havia encarregat.

La sobrecàrrega burocràtica, les dificultats de la inclusió sense recursos suficients, la manca d'estabilitat de les plantilles, el tancament de línies públiques, una planificació que sistemàticament no reforça la xarxa pública, la pressió sobre els equips docents, el debilitament dels espais de cohesió lingüística o la precarització d'una part del personal educatiu, tot això no són problemes separats, formen part d'un mateix moviment que es diu «la pèrdua de centralitat de l'escola pública». I, per tant, si estem parlant d'un problema estructural, el que cal és una resposta

estructural. I les reivindicacions que emergeixen del conflicte no són un inventari, sinó que formen una arquitectura tan coherent com la del mateix pressupost.

Els sindicats que formen els comitès de vaga han estat capaços de traduir tota aquesta arquitectura en forma d'esmenes a aquesta llei que ara debatem. La vocació de la CUP de fer de cavall de Troia dels moviments i dels conflictes socials a les institucions ens ha fet recollir totes aquestes propostes i les hem presentat perquè puguin ser debatudes i puguin ser votades en un document separat del que recull les nostres pròpies esmenes. Aquest conjunt de reivindicacions dibuixa un model, un model que reclama assolir el sis per cent del PIB, però no només demanant més recursos; el que pretén és treure l'escola pública de la lògica segons la qual el seu finançament depèn de la correlació política de cada any.

Quan aquestes propostes rebutgen el tancament de línies públiques, no és només discutint una planificació; es disputa quin sistema educatiu ha de vertebrar el país. Quan es demanen més plantilles estructurals, ràtios més baixes i recursos per a la inclusió, no només es reivindiquen millors condicions laborals, es defensa que el dret a l'educació exigeix unes condicions materials que no poden quedar subordinades a l'equilibri pressupostari del moment. Quan es planteja la internalització de determinats serveis, no només es proposa un canvi organitzatiu; es qüestiona que sigui normal que una part cada cop més gran del servei públic es presti amb relacions laborals i organitzatives que queden fora del propi sistema públic. Quan es defensa la immersió lingüística no s'afegeix una reivindicació identitària a una negociació laboral; es recupera una de les funcions històriques de l'escola, que és ser la principal eina per construir una comunitat compartida.

Aquest conjunt de propostes expliquen com construir un projecte educatiu capaç d'afrontar els grans reptes del nostre temps: les desigualtats socials creixents, la crisi de la llengua, la segregació escolar, la digitalització accelerada, l'emergència climàtica o l'avenç de l'extrema dreta. I, per tant, el debat ja no és resoldre una negociació amb els sindicats. El debat és què passa quan un conflicte social arriba al Parlament amb la seva pròpia interpretació del moment que viu el país. I aquesta és la situació que s'ha produït amb aquest debat pressupostari. Per primera vegada durant tota aquesta negociació la majoria parlamentària no ha de pronunciar-se

únicament sobre el que estan dient la resta de partits. S'ha vist obligada a sortir d'un pressupost pensat i pactat únicament als despatxos, un pressupost que no canviarà en res la vida de la majoria dels catalans ni els farà més fàcil pagar el menjar o l'habitatge. Ara havia de decidir què feia amb una proposta política construïda des de fora de les institucions, i ERC i Comuns ho han afrontat aplicant la llei del corró.

Quan PSC, Esquerra i Comuns rebutgen en bloc un conjunt coherent de mesures nascudes d'un conflicte social ampli, estan dient fins on estan disposats a moure les prioritats sobre les quals han construït aquest pressupost. Ja ho hem vist: no estan disposats a moure's ni un mil·límetre. El Govern ni els seus socis no neguen el conflicte educatiu, seria impossible fer-ho, el reconeixen i fins i tot hi destinen recursos, però el tracten com un conflicte que ha de ser integrat dins d'un model que no es pot posar en discussió.

Deixeu-me aportar una segona idea: quan no parlem d'un conflicte que esclata, sinó d'un problema que es va cronificant, sense que això canviï tampoc cap de les prioritats polítiques, estem davant d'una decisió política sobre fins on està disposada a arribar la transformació que aquesta majoria, que es diu «progressista», vol assumir. Quan es cronifica la crisi de l'habitatge, és també perquè el sòl continua sent un negoci financer molt rendible. Quan es cronifica la crisi de les cures, és també perquè grans operadores privades ocupen una posició central en la provisió dels serveis públics. El deteriorament de la llengua és inseparable d'un model econòmic basat en el turisme i la precarització del treball.

La pressió sobre els serveis públics conviu amb una economia que continua primant l'acumulació privada. I el tripartit, amb aquests pressupostos, ens està dient com de minúsculs són els límits de la transformació que estan disposats a assumir. Ens estan dient que Esquerra i Comuns són una esquerra covarda, i ens estan dient que la CUP és l'única oposició d'esquerres en aquest país. Ens està dient també que aquesta és la primera frontera que defineix aquests pressupostos. Amb això ens estan dient que són covards i no afronten la veritat.

Les polítiques públiques que impulsa aquest tripartit no es limiten a conviure amb aquest model econòmic, sinó que assumeixen els límits com a punt de partida. I les correccions socials que incorporen sota aquest paraigua sintàctic de progressisme

són compatibles amb mantenir les relacions econòmiques que produeixen els principals conflictes. El debat pressupostari queda reduït a com compensar els efectes del model, però no a si cal canviar-lo.

I existeix, al nostre parer, una segona frontera igualment determinant, que és l'autonomisme, una forma de concebre la política. La funció principal d'aquest Govern és administrar un marc polític, econòmic i institucional que es considera inalterable, mentre les grans decisions queden fora de l'abast de la política catalana. Aquests pressupostos no construeixen un país; el sotmeten a una autonomia dependent de Madrid i del Tribunal Constitucional.

En l'acció d'aquest Govern, aquestes dues fronteres es reforcen mútuament: l'autonomisme redueix l'horitzó de la política al que és administrativament possible, i el servei al capital determina quins interessos econòmics continuen fora de discussió dins d'aquest horitzó reduït. El resultat el tenim davant: una política orientada a administrar tensions, a garantir l'estabilitat, però que no altera les relacions de poder que produeixen els conflictes. I aquesta és, en el fons, la funció que compleix la majoria del PSC, d'Esquerra i de Comuns; una majoria per assegurar la governabilitat sempre dins aquests límits que imposen aquestes dues fronteres.

I la discrepància de la CUP és precisament amb aquests límits, perquè entenem que un pressupost hauria de ser l'instrument a través del qual els conflictes i reivindicacions socials modifiquen les prioritats del país, en lloc de convertir-se en un mecanisme per administrar-los dintre d'un límit que marca l'Estat espanyol, d'una banda, i els poders econòmics, de l'altra.

La CUP hem aprofitat el calaix de sastre que és la llei de mesures per proposar en forma d'esmenes un conjunt de reivindicacions. Un primer exemple és que proposem la reclassificació professional del personal d'atenció educativa, per acabar amb una discriminació laboral que s'arrossega des de fa molts anys; des de fa tants anys que fins i tot teníem governs que avui ho reclamen governant en aquell moment. Cal reconèixer adequadament les funcions que desenvolupa el PAE als centres educatius. Ho hem fet amb una esmena treballada amb la USTEC, treballada amb la CGT –i des d'aquí aprofitem per saludar les companyes que estan aquí al Parlament en aquest Ple.

Esquerra ens votarà en contra d'aquesta esmena, malgrat que n'ha registrat una que és pràcticament idèntica, que serà la que s'aprovarà. D'això nosaltres en diem «cinisme», utilitzar excuses per no votar-nos esmenes gairebé idèntiques i després tirar-nos en cara que no hem participat dels pressupostos. En fi, la llei del «curro» que dèiem.

Una altra proposta que aportàvem a les mesures a les nostres esmenes, que també rebutjaran: si el Govern ens diu que destina més recursos a l'equiparació salarial, aquests diners han d'arribar obligatòriament a les treballadores. I nosaltres el que proposàvem era que no només anés al sector social, sinó que aquestes millores s'estenguessin també als serveis d'igualtat i feminismes inclosos al SIAD, al SIEI i als serveis municipals finançats per la Generalitat. I també demanàvem, evidentment, que s'establís la traçabilitat d'aquests recursos públics, que s'obligués les entitats a acreditar el destí d'aquests diners, que es reforcessin els mecanismes de control i transparència, que es preveïessin sancions quan aquests recursos no es destinessin a millorar les condicions laborals, perquè si no hi posem aquestes garanties, els increments de finançament poden acabar fàcilment consolidant el mateix model d'externalització i no assegurant els drets de les professionals, que són les que sostenen el sistema de cures.

També hem tornat a insistir, una vegada més, que els municipis de l'àrea metropolitana puguin exercir plenament les seves competències i decidir democràticament si volen gestionar directament un servei essencial com és l'aigua i si volen fer-ho de forma pública. És una proposta que presentem legislatura a legislatura, una vegada rere una altra. Pensem que la gestió i la governança pública, un servei essencial, són una qüestió de democràcia. Però curiosament, o no tan curiosament, governi qui governi, aquesta esmena mai no s'ha aprovat; la llarga ombra d'Agbar, que també es projecta sobre els pressupostos.

Proposem també crear definitivament el Cos de Protecció Civil de Catalunya. El Parlament ja s'ha pronunciat a favor d'aquest reconeixement i, malgrat això, el Govern encara no l'ha materialitzat. Les persones que treballen en Protecció Civil desenvolupen funcions altament especialitzades i mereixen aquest reconeixement

professional i organitzatiu que sigui coherent amb les responsabilitats que assumeixen. Això també serà votat en contra.

Un altre exemple: proposem que en els procediments de determinació de l'edat dels joves migrants no acompanyats, especialment després de tot el que hem conegut sobre el funcionament del sistema de protecció de la DGAIA, es garanteixi sempre la presumpció de minoria d'edat, l'interès superior de l'infant i el dret a una defensa efectiva.

I un darrer exemple: si el transport públic és un servei públic, les persones usuàries han de poder rebre informació, ser ateses i exercir els seus drets, i ho han de poder fer en català. Per això plantejem que aquest compromís formi part de les obligacions de les empreses concessionàries i que el seu compliment tingui conseqüències en la prestació del servei.

No seguiré relatant una a una les esmenes que hem introduït, perquè totes elles aniran al mateix lloc: no seran tingudes en compte. Però amb totes elles el que hem intentat és portar al Parlament la veu de les lluites col·lectives, de les causes justes, d'aquelles que simplement diuen sense por que viure descaradament millor és possible, que una vida millor i més fàcil és possible.

Hem fet esmenes als pressupostos, les hem explicat aquest matí, a les mesures, i hem fet esmenes que no són una suma de propostes inconnexes. Totes elles comparteixen un mateix cor: tres idees. La primera d'elles mercantilitzar els drets, el dret a l'habitatge, a la salut, a les cures, a l'energia, a l'alimentació, al transport. En segon lloc, ampliar la capacitat pública i democràtica de decidir sobre sectors estratègics. I, en tercer lloc, reconstruir sobirania: sobirania social, sobirania nacional, energètica, alimentària, lingüística, laboral, perquè les condicions de vida no depenguin del mercat o de les decisions externes.

El PSC, Esquerra i Comuns han decidit una altra cosa. Han decidit que els conflictes es poden gestionar sense alterar ni una coma de les prioritats en què han construït aquest pressupost. I per això rebutgen les nostres esmenes, no perquè siguin inviables, no perquè qüestionen les relacions de poder que aquests pressupostos volen preservar, que sí que ho fan, però no és per això que les voten en contra. Les

rebutgen sense ni llegir-les, perquè no els hi calen, perquè els sobra l'aritmètica. La llei del corró.

Per a nosaltres un pressupost no és bo perquè reparteixi més diners; és bo quan és capaç de desplaçar poder, d'ampliar drets i de modificar les regles que provoquen les desigualtats que després diuen voler corregir. I avui aquest Govern i els seus socis han decidit no fer aquest pas. I la CUP, coherentment, votarem en contra.

Gràcies.

El president

I en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Consellera, sap quin és el principal problema d'aquesta llei? Que ja no és una llei d'acompanyament dels pressupostos, sinó que és un text on el Govern concentra totes aquelles modificacions que no van voler debatre per separat, una acumulació de noves estructures administratives, càrregues fiscals addicionals i regulacions que, lluny de resoldre els problemes de Catalunya, els perpetuen i en molts casos els agreugen; una manera molt típica de legislar dels socialistes: intervencionisme econòmic i administratiu.

Si el projecte inicial ja seguia aquesta lògica, després del seu pas per la Comissió d'Economia encara s'ha accentuat més. Les esmenes pactades entre el PSC i Esquerra Republicana i els Comuns empitjoren els defectes de la llei amb més despesa política i amb menys llibertat per als catalans. Tota una autèntica guia pràctica de com complicar-nos la vida una mica més. En lloc d'alleugerir la pressió fiscal a les famílies i a les empreses, continuen utilitzant els impostos per teledirigir el comportament dels ciutadans que han comprat on poden invertir o com han de gestionar el seu patrimoni, un plantejament que es reflecteix en la seva política d'habitatge. El Govern ho continua negant, però no es poden incorporar centenars de milers d'immigrants en pocs anys sense que tingui un impacte directe sobre el mercat de lloguer.

La creació d'una direcció general de disciplina d'habitatge respon, segons el Govern, a la necessitat d'enfortir la capacitat inspectora i sancionadora de l'Administració en aquest àmbit. Inspeccionar i sancionar, el seu lema; protegir les propietats i el dret a la propietat privada, les normes del lliure mercat ja no, veritat?

Hem assenyalat les males idees dels Comuns en matèria d'habitatge, que insisteixen en multiplicar controls i restriccions en lloc d'afrontar el problema i prefereixen buscar culpables entre els propietaris. On són els cinquanta mil habitatges, senyor Illa, que van prometre a l'inici d'aquesta legislatura?

Aquesta mateixa manera d'entendre la política és la que ens ha portat a modificar el concepte de «gran tenidor», una modificació que té incidència directa sobre el règim jurídic aplicable a un nombre creixent de propietaris i que amplia el conjunt de limitacions i obligacions que els seran exigibles. Mentre al Estado continua situant-se en deu habitatges, a Catalunya vostès ho redueixen a cinc. Qualsevol reforma d'aquesta naturalesa hauria d'anar acompanyada d'una memòria d'impacte rigorosa que permetés avaluar-ne les conseqüències sobre l'oferta residencial, la seguretat jurídica i el funcionament del mercat. Aquesta anàlisi no hi és. En canvi, el que sí que sabem és que el missatge transmet aquesta decisió que invertir a Catalunya és cada vegada més difícil i més arriscat.

Aquesta és una mesura injusta. Equipara moltes famílies que després d'anys de feina i d'esforç han aconseguit construir un petit patrimoni amb grans fons especulatius, com si fossin el mateix. El resultat és tan paradoxal com incomprendible: amb aquesta reforma, un català serà considerat gran tenidor amb cinc habitatges, mentre que un madrileny en podrà tenir deu. Vostès governen per als catalans o per als espanyols?

(Remor de veus.) Tampoc l'encerten... *(Pausa.)* Puc parlar? Tampoc l'encerten proposant l'increment del recàrrec aplicable als passatgers dels creuers que romanen menys de dotze hores a Barcelona. Aquesta mesura s'emmarca en la suposada voluntat d'internalitzar els costos derivats de la pressió turística sobre la ciutat. Qualsevol augment de la fiscalitat sobre una activitat econòmica tan rellevant hauria d'anar precedit d'una anàlisi del seu impacte sobre la competitivitat del territori i sobre els sectors directament involucrats.

Pel que fa als nous criteris d'adjudicació dels habitatges de protecció oficial, és injust que molts dels nostres joves quedin exclosos de les promocions d'habitatge protegits perquè resulta que no són prou vulnerables. Quan es tracta d'un bé escàs com l'habitatge públic, els criteris han de ser del tot objectius; si no és així, l'únic que s'aconsegueix és generar una profunda sensació d'injustícia entre els qui hi opten. La successió constant de canvis normatius incrementa la incertesa i acaba perjudicant l'oferta d'habitatge, que és precisament el problema que diuen voler resoldre.

I si això no fos prou, també hem consolidat el llibre sisè del codi tributari de les mesures incorporades pel Decret Llei 5/2025, que incrementa fins al vint per cent l'impost sobre transmissions patrimonials en determinades adquisicions immobiliàries o pels anomenats «grans tenidors». Davant la manca d'habitatge, la resposta del Govern és exactament la mateixa: apujar impostos. En lloc d'afavorir la construcció de nous habitatges, incentivar la inversió o generar un marc de seguretat jurídica, opten per continuar penalitzant qui vol invertir a Catalunya.

Una altra contradicció: l'increment de la pressió fiscal d'uns contribuents i concedir una bonificació del cent per cent de l'impost sobre transmissions patrimonials a determinades formes d'habitatge cooperatiu. No és acceptable utilitzar el sistema tributari per afavorir una fórmula jurídica sense justificar adequadament que aquesta diferenciació respon a criteris objectius, proporcionats i coherents amb els principis de la Generalitat d'igualtat tributària. Els objectius d'accés a l'habitatge no es podrien assolir amb mesures que beneficiessin el conjunt dels ciutadans en lloc de privilegiar un model determinat? Cada nova llei incorpora una deducció per a un col·lectiu o una bonificació per a un altre. Aquesta vegada els ha tocat a determinades cooperatives d'habitatge; la pròxima, veurem a qui li toca.

Aquesta llei amplia el pes de l'Administració en àmbits on ja existeixen estructures plenament operatives. Un dels exemples més evidents és la creació de la nova autoritat aeroportuària de Catalunya. Sorpren que el Govern decideixi crear un nou organisme quan ja existeix Aeroports de Catalunya, empresa pública que fa més de quinze anys que gestiona aeroports de titularitat de la Generalitat, com el de Lleida-Alguaire o el d'Andorra - la Seu o l'aeròdrom de la Cerdanya. En lloc de reforçar una

estructura que ja existeix, opten per crear-ne una de nova, amb un nou president, un nou consell de govern, nous càrrecs, nous protocols i nova estructura administrativa. I quin serà el cost d'aquest nou organisme? El més sorprenent és que tot això ho fan mentre asseguren que volen significar l'Administració. És la seva manera d'entendre l'eficiència: on abans hi havia un organisme, ara n'hi haurà dos, i en aquest cas no és cap excepció.

El títol cinquè de la llei amplia competències, modifica òrgans de govern i crea nous mecanismes en més d'una vintena d'organismes públics. És la diferència entre el seu model i el nostre. Vostès governen des de la desconfiança cap als ciutadans; nosaltres defensem una administració austera, eficient i al servei dels catalans.

Una altra modificació, la manera de governar d'aquest executiu. A partir d'ara, els alts càrrecs podran formar part de més de dos consells d'administració o òrgans de govern sense necessitat de cap autorització excepcional. Els alts càrrecs no deuen tenir proues cadires on seure.

Pel que fa a les esmenes del Partit Popular, mantindrem el mateix criteri que ja vam defensar en la Comissió d'Economia. Votarem en contra de totes aquelles propostes que pretenen desfer les modificacions en matèria de política lingüística, limitar les eines de promoció del català o afeblir les institucions encarregades de protegir-lo. Per Aliança Catalana, la llengua és el principal vincle de cohesió del nostre poble i un dels fonaments de la nació de Catalunya.

També votarem en contra de les esmenes que eliminen les modificacions dels estatuts dels municipis rurals. Els qui coneixem la realitat dels pobles petits sabem perfectament les dificultats que afronten cada dia, i que sovint impedeixen gestionar amb agilitat els problemes quotidians. Si una modificació els facilita una mica la feina, no té cap sentit eliminar-la.

Per moltes esmenes que s'hi incorporin, aquesta continua sent una llei construïda sobre un model que considerem esgotat. Sense prosperitat econòmica, no hi haurà habitatge assequible ni serveis públics de qualitat ni oportunitats per als nostres joves.

Per cert, senyora Capella, entre totes les esmenes pactades amb el PSC, on és la famosa recaptació de l'IRPF? L'any 2024 ens van assegurar que els catalans..., que

la Generalitat recaptaria íntegrament aquest impost, que sortiríem del règim comú i que, finalment, tindríem la tan anunciada clau de la caixa. Som al 2026 i no tenim ni caixa ni clauer.

No sabem si Esquerra es deixa enganyar o el que pretén és enganyar-nos aprovant uns pressupostos sense obtenir cap traspàs significatiu. Els Comuns imposen les seves receptes fallides en habitatge, i Catalunya continua perdent oportunitats i sobirania. I, com sempre, els que acaben pagant la factura som els catalans.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Bé; gràcies, president. President de la Generalitat, conselleres, consellers, diputades, diputats, públic assistent, bona tarda a tothom. Avui acabem el debat de la llei de mesures que acompanya el pressupost, i m'agradaria deixar clar que els i les socialistes volem viure en societats lliures –per això lluitem per la democràcia–, volem viure en societats sense pobresa –per això volem generar prosperitat compartida– i volem viure en societats on el clima no ens sigui hostil –per això volem la sostenibilitat–, i aquesta llei de mesures respon i es dirigeix a aquests objectius.

I defensem que el nostre marc d'actuació és l'europeu. Hem de recordar, defensar i reactivar la idea d'Europa, un marc d'aliances estables i de confiança en les institucions multilaterals. Som 450 milions d'europes i europees que compartim una idea d'Europa, tot i que potser estem sobrediagnosticats: l'informe Letta sobre el mercat únic, l'informe Draghi sobre la competitivitat o l'informe Niinistö sobre defensa.

Sabem, però, què hem de fer, però hem de tenir la voluntat política i la capacitat d'execució per tirar endavant solucions ambicioses. No ens podem quedar en l'anàlisi, ni a Europa ni a Espanya ni a Catalunya, perquè només podem entendre'ns com a sers morals lliures i raonables si admetem una idea de progrés, i el progrés

és consubstancial als pressupostos i la llei de mesures que presentem. Volem que els propers deu anys siguin els millors anys de la història de Catalunya.

Bauman és molt contundent quan afirma que les societats occidentals han deixat de confiar en el futur com a espai de progrés i han començat a idealitzar el passat com a refugi davant la incertesa del present. Allò que abans era una utopia, un futur millor, s'ha convertit en una retrotopia, un passat imaginat com a millor, un passat que no va existir mai.

I hem d'estar alerta, perquè els règims feixistes no apareixen del no-res. A partir d'aquesta retrotopia, hi ha partits d'extrema dreta que creen el desig de feixisme aixecant la bandera del ressentiment, i aquests partits ho fan perquè són nativistes i autoritaris, amb la clara voluntat de perpetuar les desigualtats. I el centredreta està ajudant l'extrema dreta a prendre el poder, com hem vist a Extremadura i l'Aragó. Han acceptat els seus deliris ideològics, perquè la xenofòbia i la LGTBI-fòbia ni pararan el canvi climàtic ni abaixaran les factures de la llum ni resoldran la crisi de l'habitatge, però sí que generen odi i violència, por i paràlisi.

I, davant d'això, només la pertinença sense construir l'alteritat pot superar-ho. Totes les persones importen en una Catalunya plural, on tots i totes pertanyem, per construir un nosaltres on tothom hi càpiga i tothom valgui el mateix, sense assenyalar el diferent per l'únic mèrit de ser diferent. (*Alguns aplaudiments.*) I, davant d'aquells que assenyalen, només les polítiques públiques positives i progressistes que aportin solucions poden millorar la vida de la gent.

I ser d'esquerres és ser al·lèrgic a les desigualtats estructurals, perquè la desigualtat és un constructe social, històric i polític. És a dir, per a un mateix nivell de desenvolupament econòmic sempre hi ha múltiples maneres d'organitzar un sistema de propietat, un sistema social i polític, un règim fiscal o educatiu, i el que és més important és que la societat pot estructurar-se i repartir riquesa en funció de les opcions polítiques, i aquestes opcions són reversibles. Res s'ha de donar per fet, i la política és l'eina per poder aconseguir-ho, com s'ha lluitat per la igualtat jurídica, el sufragi universal, la democràcia parlamentària, l'educació gratuïta obligatòria, la sanitat pública o l'impost progressiu sobre l'herència. Res s'ha de donar per fet, i

nosaltres tenim el deure essencial de deixar a les futures generacions un món millor, una Europa millor, una Espanya millor i, per descomptat, una Catalunya millor.

I sabem com fer-ho. Tenim una idea de país i de societat, el consens de Catalunya que proposa el molt honorable president, creant valor, compartint la prosperitat entre tots els catalans i catalanes independentment d'on visquin i decidint en democràcia. Aquest pressupost i llei de mesures ajuda a acabar amb les desigualtats que es perpetuen perquè tenen en compte els factors socials, familiars i econòmics.

Disposem de polítiques fiscals i tributàries que redistribueixen la riquesa de manera més equitativa, posant en valor la solidaritat i el bé comú com a valors fonamentals de la societat. Seguim enfortint l'estat del benestar per garantir a tothom l'accés a les mateixes oportunitats *from the cradle to the grave*, com deien els laboristes britànics als anys quaranta, durant tota la vida de les persones. La Generalitat ha d'acompanyar les persones i fer que siguin la millor versió d'elles mateixes en una societat catalana justa, lliure i igualitària, perquè, com més igualtat, més cohesió social i més prosperitat econòmica, i és això el que volem per a Catalunya, ras i curt.

I aquests pressupostos i llei de mesures són certes i responsabilitat per als municipis, per als serveis públics, per a les inversions, per als catalans i les catalanes, perquè aquesta llei converteix prioritats en instruments: habitatge, energia, administració, fiscalitat, mobilitat, català, Mossos, Bombers, simplificació administrativa o dret a l'error. Aquesta llei expressa la voluntat majoritària de la cambra de voler abordar la principal font de desigualtats de Catalunya: l'habitatge.

Tanquem escletxes, dotem de més recursos el Govern i seguim sumant en la direcció correcta, per molt que li pesi a algú. Aquesta llei ordena millor el sistema tributari i elimina figures residuals, racionalitza i fa més coherent l'estructura fiscal, també habilita la correcció de les externalitats negatives del turisme a l'Ajuntament de Barcelona. I aquesta llei també reforça la major voluntat d'autogovern amb la creació de l'Autoritat Aeroportuària de Catalunya. Volem incidir per tenir millors polítiques aeroportuàries des de Catalunya. Com s'ha dit, aquests pressupostos i aquesta llei de mesures són certes i responsabilitats.

Durant el debat d'aquest matí i d'aquesta tarda s'han escoltat crítiques diverses i variades, com és Catalunya, i la negativitat ha set el mínim comú denominador de la majoria de les intervencions dels grups de l'oposició.

VOX i Aliança, molta gesticulació i zero feina, zero esmenes i zero projecte per a Catalunya. Al que es dedica l'extrema dreta és a convertir la classe treballadora en el boc expiatori de la incapacitat dels estats de complir les seves promeses d'igualtat en el repartiment dels béns entre tots els seus membres i, en particular, entre els més vulnerables. I la resposta és clara: unes polítiques econòmiques i socials suficients per garantir un accés adequat als béns socials bàsics a tots els treballadors i treballadores, independentment del seu origen, color de pell o déu al que resin, si és que resen. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, més estat del benestar, més educació catalana pública i de qualitat, més seguretat pública i més barris, pobles, viles i ciutats dignes.

A la CUP, aquells que ens acusen de que som poc ambiciosos, continuistes i grisos, que el que fem és gestionar el deteriorament del país, dir-los que tenim un país meravellós i ple d'oportunitats, un país ple de talent, amb ganes de donar la millor versió de si mateix, un país ple de color i alegria, amb ganes d'aixecar la persiana i posar-se a treballar. Les seves esmenes volen anar més lluny, però bloquejar aquesta llei no és la solució; al contrari, simplement ens deixa amb menys recursos per seguir desenvolupant polítiques socialdemòcrates. Tornem, si us plau, a la via de l'entesa, com quan ens hem posat d'acord en habitatge, i de ben segur que el país hi sortirà guanyant.

Al Partit Popular, enhorabona pel congrés: la democràcia no només es defensa, sinó que també es practica, i molta força ara que voleu virar. Ànims per convèncer la resta del Partit Popular a retirar els recursos per la llei d'amnistia, ànims per voler signar el pacte nacional per la llengua, ànims per entendre que el mercat no es regula sol i ànims per explicar que els impostos progressius són la clau dels serveis públics. *(Alguns aplaudiments.)*

I, per una altra banda, Junts. Junts presenta una alternativa a pes, moltes esmenes i moltes demandes, sovint contradictòries. Però on rau la curiositat més gran és que moltes esmenes de Junts no són esmenes al pressupost del Govern, són esmenes

a la seva pròpia història. Perquè sou molt creatius quan no governeu, us prova bastant estar a l'oposició. S'erigeixen com els grans ofesos, els grans indignats de la cambra, els del victimisme crònic. I, per exemple, el senyor Castellà, a la Comissió d'Economia i Finances del passat dijous 25 de juny, parlava de primeres vegades a la història democràtica del país. I em sumo a les paraules del diputat Cid, els hi vull parlar d'una possible primera vegada en la història democràtica d'aquest país. S'han plantejat alguna vegada votar a favor d'uns pressupostos quan no estan al Govern? *(Alguns aplaudiments.)* Això sí que seria històric. Però, si us plau, el país els necessita. I tot i no ser pujolista, senyor Cid, citaré el president Pujol, el que va dir a Planoles *(rialles)*: «No confonguem fermesa amb sectarisme i no confonguem identitat amb exclusió.»

Com s'ha dit també diverses vegades, arribar a pactes és ser valent, i per això vull donar les gràcies a tots els que, en concret, heu estat al peu del canó durant aquest procés. Als diputats Albert Salvadó i Joan Ignasi Elena, d'Esquerra Republicana, i al seu equip, a la Lara Carbonell i al Jaume Martorell. Als Comuns, al diputat David Cid i al seu equip, al Ximo Balaguer. Al Govern, naturalment, a la consellera Romero, al secretari general, Juli Fernàndez, i al seu equip; a la directora general de Relacions amb el Parlament, la Martina Garcia. I, naturalment, al nostre equip del grup parlamentari, al senyor Marc Cruces, al senyor Eudald Ibars i al senyor Marc Rojas. També a la resta de companys diputats i diputades que m'heu patit, ens heu patit durant aquest procés. I un agraïment especial al gran Jordi Riba.

Moltes gràcies. *(Alguns aplaudiments.)*

I acabo. Acabo citant l'Ernest Lluch: «El socialisme és portar la màxima llibertat, la màxima igualtat i la màxima fraternitat possible a les persones que viuen en societat.»

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedirem a la votació. Abans, tanmateix, la diputada senyora Noemí Nieto demana la paraula.

Noemí Nieto i Fumanal

Demano la paraula per explicar un sentit de vot d'aquest matí, segons l'article 103.

El president

Té la paraula.

Noemí Nieto i Fumanal

Gràcies, president. Voldria que constés al diari de sessions que el meu vot respecte de la llei de pressupostos d'aquest matí era en contra, igual que el de la resta de diputats del meu grup parlamentari.

El president

Moltíssimes gràcies. En quedarà constància. Passem a votar el projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026. Abans de començar amb les votacions, els informo d'unes qüestions prèvies sobre les votacions i la seva ordenació.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades que han estat presentades d'acord amb els blocs de votació que s'han establert i seguint el guió de votació que tenen a la seva disposició. Amb relació a les esmenes reservades, els informo que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha retirat l'esmena número 469.

En segon lloc, votarem separatament diversos articles del dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei que afecten lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut i que, de conformitat amb l'article 2.2 de l'Estatut de Catalunya, requereix el vot favorable de la majoria absoluta del Ple del Parlament i ha de ser objecte d'una votació separada.

La primera votació separada correspon a l'article 75 del dictamen, que modifica la llei de la Sindicatura de Comptes. La segona, tercera i quarta votacions separades corresponen a l'article 104 del dictamen, que modifica el text refós de la llei municipal i de règim local de Catalunya; l'article 105 bis, que modifica la carta municipal de Barcelona, i l'article 106, que modifica l'estatut dels municipis rurals.

I, finalment, votarem les altres parts del projecte de llei que no han estat esmenades.

Comencem, doncs, votant les esmenes reservades al text articulat seguint l'ordenació que els hem distribuït. La primera votació fa referència a les esmenes al text articulat números 1, 8 a 13, 15, 17 i 18, 20, 23 i 24, 32 a 36, 38 a 39, 42, 47, 54, 57, 60, 65 i 66, i 68 i 69.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 103 vots en contra, 26 vots a favor i 6 abstencions.

La segona votació fa referència a les esmenes al text articulat números..., de la 2 a la 7, 14, 16, 19, 21 i 22, 25 a 30, 37, 40 i 41, 43 a 46, 49 a 53, 55 i 56, 58 i 59, 62, 67 i 70 a 77.

Comença... *(Veus de fons.)* Sí, sí. La senyora Elena Díaz? *(Remor de veus.)* Ah! Molt bé. *(Rialles. Veus de fons. Ester Capella i Farré demana per parlar.)* Ah! Perdoni, perdoni, senyora Capella. No l'havia vista. *(Rialles.)*

Ester Capella i Farré

La votació 2..., vostè ha dit de la 2 a la 7, i és de la 2 a la 6.

El president

Doncs de la 2 a la 6. De la 2 a la 6, bona puntualització. *(Remor de veus.)* La 7 ens han de suggerir on la volen ubicar, a quin bloc de votació la volen ubicar. *(Veus de fons.)* Senyora Capella? *(Veus de fons.)* Perquè hem dit de la 2 a la 7 i, per tant, hi incorporarem la 6, també. *(Veus de fons.)* Ho mantenim tal com ho havíem dit? *(Persisteix la remor de veus.)* Preguntem si la número 7 s'ha de votar. Si s'ha de votar, doncs, mantenim el plantejament inicial, que és de la 2 a la 7. *(Veus de fons.)* Sí? Doncs comença la votació d'aquest segon bloc.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

La tercera votació fa referència a les esmenes números 31, 48, 61 i 64.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 15 vots a favor i 13 abstencions.

Quarta votació, esmena número 63.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 103 vots en contra, 15 vots a favor i 17 abstencions.

La cinquena votació fa referència a les esmenes números 80, 82, 87 i 88, 123 a 125, 130 i 131, 151, 161 a 166, 168, 177 i 178, 182, 184, 190 i 191, 193, 195, 205 i 206, 209 a 212, 214, 216 a 219, 221, 225, 227 i 228, 232 a 245, 247, 249, 252 i 268.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 79 vots en contra, 54 vots a favor i 2 abstencions.

Sisena votació, esmenes 81, 91, 107, 110 i 111, 117 a 119, 126 a 129, 152, 173 i 174, 188 i 248.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 79 vots en contra, 50 vots a favor i 6 abstencions.

Setena votació, esmena número 83.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 96 vots en contra, 35 vots a favor i 4 abstencions.

La vuitena votació fa referència a les esmenes..., de la 84 a la 86, 89 i 90, 97 a 106, 112 a 116, 120, 132 a 144, 153, 157, 213, 215, 220, 231, 250 i 251, i 269.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 83 vots en contra, 50 vots a favor i 2 abstencions.

Novena votació, fa referència a les esmenes números 92, 147 i 155.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 79 vots en contra, 35 vots a favor i 21 abstencions.

Desena votació, esmenes..., de la 93 a la 95.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 83 vots en contra, 35 vots a favor i 17 abstencions.

Onzena votació, esmenes 96, 145 i 146, 148, 204 i 262.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 79 vots en contra, 39 vots a favor i 17 abstencions.

Dotzena votació, esmenes 108 i 109, 154, 156, 257 i 270.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 94 vots en contra, 39 vots a favor i 2 abstencions.

Tretzena votació, esmenes 121 i 122, i 255.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 98 vots en contra, 35 vots a favor i 2 abstencions.

Catorzena votació, esmenes números 271, 274, 276 a 280, 282, 284 i 285, 289, 292 i 300.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 129 vots en contra, 4 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, la votació número 15, esmenes números 272 i 273, 275, 281, 283, 286 a 288, 290 i 291, 293 a 299, 301 a 306.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 116 vots en contra, 19 vots a favor i cap abstenció.

Per acabar, votarem el text del dictamen.

Votem separadament l'article 75 sobre la Sindicatura de Comptes, que requereix el vot favorable de la majoria absoluta.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 72 vots a favor, 61 vots en contra i 2 abstencions.

Votem separadament l'article 104, que afecta el règim local; també requereix el vot de la majoria absoluta.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Votem separadament l'article 105 bis, que afecta la carta municipal de Barcelona, i, efectivament, també requereix el vot favorable de la majoria absoluta.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 68 vots a favor, 67 vots en contra i cap abstenció.

I votem separadament l'article 106, que afecta l'estatut de municipis rurals, amb el requeriment de vot favorable de la majoria absoluta.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 62 vots en contra i 4 abstencions.

Finalment, votem ara les altres parts del projecte de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

El projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 67 vots en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania digital, la transparència algorítmica i els drets fonamentals en la digitalització de l'Administració de la Generalitat

302-00264/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania digital, la transparència algorítmica i els drets fonamentals en la digitalització de l'Administració de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Prego que els que abandonin l'hemicicle ho facin en silenci. (*Pausa.*) És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Bona tarda. Consellera, diputats, diputades... Avui, ara, en aquesta moció, no tenim un debat sobre tecnologia; avui tenim un debat sobre democràcia. Avui no debatem sobre com incorporar la tecnologia només; avui debatem sobre una cosa molt més important: com podem les democràcies europees governar el nou gran poder del segle XXI.

Aquesta moció proposa mesures, en primer lloc, per fer visible el que avui és opac respecte al treball de les administracions amb les grans tecnològiques; en segon lloc, per fer auditable els algoritmes, que a dia d'avui són inexplicables; en tercer lloc, per reduir la profunda dependència tecnològica, que avui és estructural; en quart lloc, per reforçar les capacitats públiques perquè la Generalitat no acabi convertida en una simple gestora de contractes tecnològics.

L'economista Cecilia Rikap parla de «monopolis intel·lectuals» davant la situació que estem vivint amb la intel·ligència artificial, empreses que no només acumulen capital, sinó també dades, infraestructura, coneixement, talent i capacitat de coordinar les decisions dels estats. És una forma nova de concentració del poder, probablement la més gran que hem conegut en les darreres dècades. Les plataformes digitals, el núvol, la intel·ligència artificial i els fluxos massius de dades han deixat de ser eines; són infraestructures crítiques sobre les quals descansen els serveis públics, la seguretat, l'economia, la informació i, cada vegada més, la presa de decisions públiques.

Aquesta moció arriba al Ple després de les transaccions realitzades amb quatre grups parlamentaris: el Grup Parlamentari Socialistes, amb Junts, amb Esquerra Republicana i amb la CUP. Els cinc grups parlamentaris podem coincidir en una mateixa orientació de país, en un mateix principi democràtic: el model tecnològic i digital de les administracions catalanes és també, i sobretot, una qüestió de drets, de qualitat democràtica i de país.

Catalunya necessita reduir dependències tecnològiques, reforçar les seves capacitats industrials i construir una estratègia pròpia en coordinació amb el conjunt de la Unió Europea. De fet, el fons de sobirania tecnològica que vam acordar amb el Govern i que s'ha aprovat també avui en aquests pressupostos és un pas molt important en aquesta direcció.

Això ens porta a un dels punts fonamentals d'aquesta moció. Instem el Govern de la Generalitat perquè exigeixi a l'Estat fer públics tots els contractes amb Palantir Technologies. És el primer pas per poder caminar de manera efectiva pel que cal fer: vetar la multinacional Palantir per realitzar contractes amb les administracions públiques pel seu risc per a la seguretat nacional.

Palantir representa una determinada idea del món: que els grans sistemes tecnològics poden concentrar tant poder polític, militar i econòmic que poden passar per sobre de governs democràtics, tal com va afirmar el seu fundador, Peter Thiel. De fet, Palantir és l'empresa que dona suport tecnològic a l'exèrcit que ha estat cometent un genocidi a Gaza completament fora de qualsevol regla bàsica del dret internacional. El seu fundador defensa que la democràcia limita la llibertat. Nosaltres defensem exactament el contrari: només hi ha llibertat quan els poders tenen límits democràtics clars.

I avui el Parlament de Catalunya li respon, amb aquesta moció que esperem que tingui un suport el més ampli possible, que la tecnologia només és legítima quan reforça la democràcia, quan treballa al servei d'una societat més justa, més inclusiva. Catalunya no pot convertir-se en client d'empreses que consideren la democràcia un obstacle a superar. Tenim el deure de construir sobirania tecnològica i d'imposar límits clars a les grans tecnològiques per garantir el futur de les democràcies.

Evidentment, és una qüestió i és un repte que no pot fer Catalunya sola. És un repte al que arribem tard –en aquest cas, la Unió Europea ha fallat de manera rotunda–, però sí que estem a temps de poder treballar de cara al futur per millorar aquesta situació, per fomentar sobirania tecnològica també des de Catalunya i per posar límits al poder d'aquestes grans tecnològiques que es pensen que poden passar per sobre de les democràcies, i per això també se'ls ha dit que defensen el tecnofeixisme.

És per això que defensem aquesta moció, i esperem que sigui aprovada amb molt de suport.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda. Diputades, diputats... Bé, aquesta moció que ens presentaven els Comuns de seguida ens va semblar una molt bona moció, ben orientada. Tot i això, sí que vam presentar-hi nou esmenes, sempre en el sentit de millorar ja aquesta bona proposta. I, bàsicament, però, el que volíem era reforçar-la en quatre eixos: el català i drets lingüístics digitals, el núvol amb regió catalana i Catnix, i per prioritzar també l'ecosistema tecnològic català i les conseqüències reals en cas d'incompliment.

Tot i que, com ja he dit, anava en molt bona direcció, perquè considerem que introduïa termes claus com la transparència, el control públic, la sobirania digital, drets fonamentals, límits a la vigilància... Tot i això, amb les diferents esmenes que s'han acceptat, que en aquest cas són dos, i se n'han transaccionat set, creiem que hem acabat d'arrodonir una molt bona proposta.

En el punt número 1, al qual ja tenien tot el nostre suport a la transparència i a l'auditoria dels contractes tecnològics, el que hi hem afegit, però, és que cal indicar explícitament quins models d'IA s'utilitzen i si són privatius, oberts, de codi obert,

entrenats internament o de tercers. No és només saber quin proveïdor hi ha, sinó també quin model i quin grau de dependència genera.

Al punt número 2..., aquí hem proposat canvis, perquè el registre públic ja existeix i el compliment ja deriva del marc de protecció de dades GDPR. Per tant, més que crear o dotar el registre, del que caldria és parlar de reforçar-lo i fer-lo efectiu garantint-ne l'actualització, ampliar-ne el contingut i assegurar que sigui realment comprensible per a la ciutadania.

Al punt 2 bis també hem proposat garantir la disponibilitat del català com a llengua d'interacció en els sistemes d'IA: assistents digitals, cercadors interns, sistemes operatius, etcètera.

En el punt 3, als diferents biaixos que ens parlava, el que hem proposat és afegir-hi explícitament els culturals, els biaixos per adscripció cultural, de gènere, ètnia i classe. En el nostre context, nosaltres considerem que això és molt important, perquè la IA pot tenir clarament biaixos lingüístics, culturals i territorials molt forts.

Al punt 5..., en aquest punt, que també és importantíssim, hem presentat que calia especificar millor les prioritats. No posaria al mateix nivell Catalunya, l'Estat i la Unió Europea, ja que si parlem de sobirania digital catalana la prioritat sempre hauria de ser primer la capacitat pública catalana, després empreses i ecosistemes tecnològics catalans i després la cooperació estatal i europea.

I en el punt 5 bis..., aquí el que hem proposat és afegir un nou punt per apostar per un núvol propi a Catalunya, prioritzant les infraestructures ja existents i pròpies connectades al Catnix.

Als punts 5 ter i 5 *quater*, hem proposat dos punts nous, que també s'han acceptat, per treballar per establir una col·laboració estructurada amb Andorra, Aragó, Balears, País Valencià i Pirineus Orientals per compartir dades públiques i crear recursos tecnològics comuns. I l'altre fa referència al programari lliure. Entenem que l'Administració també ha de contribuir al seu manteniment, i el que proposem és que part de les partides econòmiques que avui van a llicències privatives s'han de destinar a millorar programes lliures que després beneficiïn tota la ciutadania, empreses i institucions públiques.

I, finalment, al punt 9..., aquest és on hem proposat introduir clarament que cap sistema automatitzat ni cap IA de l'Administració pot donar l'esquena al català, amb l'objectiu de garantir el dret de la ciutadania i dels funcionaris a fer servir el català en el seu dia a dia, que els sistemes entenguin i responguin correctament en català i que s'avaluïn els biaixos lingüístics.

Per tot això, com que totes s'han acceptat o transaccionat, i li donem les gràcies a l'Andrés per la facilitat de fer la feina, votarem a favor de tots els punts de la moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Diputats, diputades... La transformació digital és una de les grans oportunitats que tenim com a país, però també és una gran responsabilitat. Parlem de com incorporem la intel·ligència artificial als serveis públics, de com protegim les dades de la ciutadania, de com garantim els drets fonamentals en un entorn digital i, en definitiva, de quin model d'Administració volem construir.

Des del nostre grup compartim plenament que aquesta transformació ha de fer-se amb transparència, amb garanties democràtiques i amb una clara vocació de servei públic. En definitiva, continuar el camí que estan fent des del Govern.

No es parteix de zero. Catalunya ja disposa d'un registre públic dels sistemes d'intel·ligència artificial i dels algorismes utilitzats per l'Administració alineat amb el nou reglament europeu d'intel·ligència artificial. S'estan reforçant les polítiques de governança de les dades, la ciberseguretat i les capacitats internes de l'Administració. I s'ha posat en marxa el programa de formació en intel·ligència artificial més ambiciós que ha impulsat mai la Generalitat, destinat als més de 250.000 treballadors i treballadores del sector públic.

Aquest és el nostre model, una administració que incorpora la innovació, però que ho fa amb responsabilitat, amb supervisió pública i amb respecte absolut pels drets de la ciutadania.

Vull agrair al diputat Garcia la seva disposició a negociar. Hem arribat a l'acord de cinc transaccions i ens ha acceptat dos esmenes. Per això votarem favorablement a la pràctica totalitat d'aquesta moció, perquè moltes de les mesures que incorpora reforcen línies de treball que el Govern ja està desenvolupant: impulsar la sobirania digital, reforçar la presència del català en les tecnologies d'intel·ligència artificial, avançar en la transparència dels sistemes algorítmics, potenciar les capacitats pròpies de la Generalitat i continuar alineant Catalunya amb els estàndards europeus més exigents.

Ara bé, també creiem que la bona política exigeix combinar l'ambició amb el rigor. És per aquest motiu que ens abstindrem en el primer punt. No perquè qüestionem la necessitat de transparència; al contrari, la transparència és imprescindible per generar confiança en les institucions i en les tecnologies que utilitzen, però la proposta planteja un inventari i una auditoria exhaustiva de tots els contractes tecnològics del conjunt del sector públic en uns terminis que no són realistes i sobre categories que en alguns casos no estan prou delimitades jurídicament ni tècnicament. Això obligaria a revisar manualment centenars d'expedients de contractació amb una càrrega administrativa molt elevada i sense garantir necessàriament el millor resultat.

Creiem que una alternativa més útil seria reforçar els mecanismes de supervisió, elaborar informes de seguiment, establir criteris comuns en les futures contractacions i continuar ampliant les eines de transparència que el Govern ja ha posat en marxa. És una qüestió d'eficàcia: les administracions han de dedicar els seus esforços a generar valor públic, no a multiplicar procediments que consumeixen recursos sense aportar un benefici equivalent.

Diputats i diputades, la sobirania digital s'assoleix invertint en coneixement, reforçant les capacitats de les administracions, impulsant infraestructures, apostant per la recerca, promovent el català en l'àmbit digital i situant sempre els drets de les persones al centre de la transformació tecnològica. Aquest Govern està fent aquesta

feina. Ho ha fet des del diàleg amb Europa, des de la col·laboració amb el sistema de recerca, les universitats i el teixit empresarial, i des del convenciment que la intel·ligència artificial ha de ser una eina per millorar els serveis públics i la qualitat de vida de la ciutadania.

Per això avui donarem suport a la gran majoria de la moció –com he dit, només ens abstindrem al punt 1, a la resta votarem a favor–, perquè compartim l'objectiu de continuar construint una Catalunya digital més forta, més segura, més transparent i més justa. I ens abstindrem únicament en aquell punt en què considerem que la metodologia proposada no és la més adequada per assolir l'objectiu que volem.

Continuem avançant cap a una transformació digital que combini innovació i garanties, eficiència i drets, progrés tecnològic i cohesió social. Aquest és el nostre model, és el model del Partit Socialista de Catalunya.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Diputats i diputades, treballadors i treballadores de la casa, vinga, que ja acabem la setmana d'aquest plenari; demà més feina, eh?, però per avui ja és la darrera moció. Li vull agrair al diputat Andrés Garcia Berrio que hagi portat precisament aquesta moció. Crec que és una qüestió que potser a aquestes hores no ens aixeca gaires passions, però sí que és cabdal i molt important. De fet, és molt rellevant, i prova d'això és també el nombre de punts que comporta la moció, que pràcticament és un pla de govern, més les esmenes que hem registrat –des d'Esquerra Republicana han estat deu.

I li vull agrair també tot el diàleg i negociació, perquè hem pogut transaccionar, ens ha acceptat esmenes i, pràcticament, doncs..., de fet, ha estat tot inclòs en el marc de la moció i, per tant, la votarem tota a favor.

Hem enfocat les esmenes directament cap a aquells àmbits que nosaltres considerem que són més rellevants. El primer és la transparència en tot l'àmbit de

les empreses tecnològiques i de la tecnologia i en tot l'àmbit de la contractació pública; és a dir, als contractes amb tecnològiques, màxima transparència. I, alhora, també determinar que aquesta transparència compleixi amb aquells estàndards que ens hem donat i que normativament hem reflectit a les diferents lleis.

Però, d'altra banda, no només transparència, també control. Control en l'execució, control també previ, però, d'altra banda, auditories no de caràcter avaluador previ, sinó auditories que siguin de caràcter continu, perquè, lògicament, aquests models van canviant versió rere versió i, per tant, l'auditoria de caràcter continu també assegura que hi hagi un major control públic. Però no només quedar-nos amb el control públic, sinó anar també més enllà i, per tant, potenciar la sobirania digital; per tant, què és allò que des de la pròpia Administració podem fer i com podem incidir també en tot l'àmbit de les tecnològiques i com també podem generar aquests recursos públics per part de l'Administració.

Per tant, sobirania, que això vol dir ja no entrar en la via de contractació, sinó entrar ja en la via de que en l'àmbit de la pròpia Administració també hi destinem tots els recursos per tal d'abordar les qüestions de núvol públic, però també altres elements que aporten i que ara mateix contractem a través d'aquestes empreses tecnològiques. Per tant, també garantiríem no només un major control sobre el contracte, sinó que garantiríem sobretot un gran control sobre l'execució i assegurar-nos de que arribin a tota la població, i no només a una part de la població.

Hi ha un element que també crec..., i en la moció no acaba de quedar ben reflectit, però crec que també dona per a una reflexió, que és el cost ambiental, és a dir, l'impacte ambiental, també, que generen aquests contractes amb tecnològiques, l'impacte ambiental que es genera amb aquesta tecnologia i amb la intel·ligència artificial.

I un altre element, les neurodades. Molts ciutadans del país porten aquest rellotget, l'*smartwatch*, que va regulant també els ritmes cardíacs, va regulant les diferents dades corporals, i d'aquestes dades aquestes empreses n'obtenen un benefici i una gestió. Crec que és molt rellevant que aquestes dades personals, també en l'àmbit, lògicament, de la protecció de dades, estiguin controlades i, per tant, que aquest benefici econòmic que poden extreure'n aquestes empreses a partir d'aquests

terminals que molta gent porta en els seus canells, doncs..., tinguin màxim control i que no n'obtinguin aquest benefici. Al final són dades personals i clarament intransferibles; per tant, cal incidir directament sobre el control.

De fet, tot l'àmbit de les tecnològiques –molt bé s'ha dit– està superant ara mateix..., ho estem veient amb casos paradoxals de grans empreses tecnològiques que estan regulant fins i tot la geopolítica, la geopolítica mundial..., per tant, una menor dependència. Com més desenvolupem normativa, com més desenvolupem recursos propis des de la pròpia Administració en l'àmbit de les tecnològiques, menys dependència tindrem.

Per això és important també que hi hagi un seguiment exhaustiu de tots els contractes i de totes les tecnològiques que operen també des del país d'origen per tenir menys dependència dels Estats Units, per tenir menys dependència de la Xina, per reduir la petjada ambiental que deixa tot el sistema de la IA... I, per tant, que tinguem incidència directa i menor dependència i un major control sobre tot l'impacte de la IA.

I, finalment, i crec que el més rellevant i més important, alimentar aquesta intel·ligència artificial en català. Necessitem que el recurs sigui en català, que pensi en català i que, per tant, tot l'entrenament d'aquesta intel·ligència artificial vingui de Catalunya i es doti des de Catalunya. Per això Esquerra Republicana també va incorporar com a eix central en la negociació de pressupostos que la intel·ligència artificial pensi en català, reflexioni en català i ens traslladi la informació en català.

Gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Molt bé; moltes gràcies, president. Doncs Junts per Catalunya evidentment que compartim plenament la necessitat de reforçar la transparència algorítmica, la protecció de dades, la supervisió humana del sistema –sempre ha d'haver-hi un humà al mig de la intel·ligència artificial– i la defensa dels drets fonamentals de la

ciutadania davant dels processos de digitalització tan ràpids que ens estan entrant a dins de les administracions públiques.

Tanmateix, considerem que la sobirania digital no es pot limitar únicament als mecanismes de control ni de supervisió ni d'auditoria. Sí que és molt important que es controli, que hi hagi auditoria i supervisió, però per què no parlem de que Catalunya tingui una ambició molt més gran? No veig cap conseller aquí, però Catalunya necessita una ambició molt més gran; de construir les nostres capacitats pròpies, de reforçar la nostra competitivitat, de garantir la presència del català en l'ecosistema de la intel·ligència artificial. Si tinguéssim les nostres competències, no hauríem d'estar sempre darrere de Google i de totes aquestes empreses com Anthropic, no?, demanant el català..., i assegurar que la transformació digital sigui inclusiva també i des d'aquí.

Aquest debat no és nou. El mes de març jo mateixa..., Junts per Catalunya ja va portar al Parlament una interpel·lació i una moció sobre l'estratègia digital de Catalunya, perquè entenem que la digitalització, la intel·ligència artificial, la ciberseguretat, la sobirania tecnològica i tots aquests temes que estem parlant aquí avui seran un dels grans reptes del país de la pròxima dècada.

Per això, tot i compartir la necessitat de transparència, supervisió i control, nosaltres demanem d'anar molt més enllà. Mentre alguns debaten principalment com supervisar la tecnologia que desenvolupen altres països com la Xina o els Estats Units, a nosaltres ens agradaria moltíssim que Catalunya fos qui construís la capacitat tecnològica pròpia.

La sobirania digital no consisteix només en controlar algoritmes; consisteix en fer servir el talent català que tenim, que surt de les nostres universitats, o tots aquests milers de catalans que tenim a fora, a l'exterior, que puguin controlar i construir tots els nostres algoritmes. Disposem del talent, de les infraestructures, dels centres de recerca. Ara ens fa falta la capacitat computacional, i també assegurar que la intel·ligència artificial sigui sempre en català.

La nostra primera esmena proposa impulsar una estratègia catalana de capacitats digitals que prioritzi el desenvolupament de la tecnologia pròpia, feta a Catalunya.

La segona esmena defensa que les mesures de transparència, auditoria i supervisió siguin compatibles amb la innovació, la competitivitat i la simplificació administrativa. La protecció dels drets fonamentals és imprescindible, però també ho és disposar d'una administració moderna, eficient i preparada per liderar aquesta transformació digital.

I la tercera esmena que hem aportat incorpora una dimensió essencial: l'accessibilitat universal. La transformació digital no pot generar noves formes d'exclusió. Les persones amb discapacitats físiques, sensorials, cognitives o intel·lectuals han de poder accedir i utilitzar els serveis digitals en igualtat de condicions, i les avaluacions d'impacte dels sistemes de la IA han de poder identificar possibles barreres o discriminacions indirectes.

Si volem una democràcia, potser hauríem de mirar d'invertir i treballar amb les conselleries perquè féssim la nostra pròpia IA i no ser dependents dels Estats Units i de la Xina o d'empreses que fan tanta por com Palantir.

Gràcies.

El president

Ara és el torn de la resta de grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa i Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gràcies, president. Señor Berrio, Garcia Berrio, parte de la moción la votaremos a favor, hay una parte en que haremos abstención y a una parte muy puntual votaremos en contra, y luego le explicaré por qué.

Hoy vamos a hablar de una moción que habla, al final, de protección de datos, de inteligencia artificial y de ciberseguridad, porque va todo de la mano. Y bienvenidos a la Unión Europea, porque la Unión Europea ha sido el primer actor internacional que ha arreglado y ha reglamentado el uso responsable y seguro de la inteligencia artificial y donde, al Parlamento Europeo, el Partido Popular ha dado un gran respaldo.

Ustedes hablan de garantizar los derechos fundamentales de los ciudadanos en el uso de las nuevas tecnologías. Es que no puede ser de otra manera. Por mucho que ustedes insistan en la moción, no puede ser de otra manera, porque así lo exige la Constitución española, porque así lo exigen la ley orgánica de protección de datos y su reglamento y las directivas que obligaron a modificarlo. Y porque así, por ejemplo, lo exigen los convenios internacionales, como el que suscribió España, el convenio de Budapest, que dice que las empresas digitales tienen que garantizar los derechos fundamentales. Un convenio en el cual el origen es la Unión Europea y que gran parte del mundo occidental lo ha firmado, y que aquellos partidos con carencias democráticas no lo han firmado, como Cuba o Venezuela, por ejemplo.

Es más, ustedes hablan de que las empresas han de garantizar también que se defiendan los derechos fundamentales de las personas. Es que no puede ser de otra manera en España ni en Europa. Es más, se les obliga precisamente, por todas esas normativas que yo le he explicado, a que den apoyo a los cuerpos y fuerzas de seguridad y a instancias judiciales en cualquier investigación que esté en curso, con todas las garantías legales. Y, es más, se les obliga a garantizar un uso seguro, responsable y respetuoso con los derechos fundamentales. Y, si no es así, no podrán operar en Europa.

Es más, le pongo un ejemplo: Huawei. La Unión Europea dice que no se puede trabajar con Huawei porque no garantiza la confidencialidad de los datos personales de los ciudadanos. Aquí en España contratamos a Huawei, precisamente, para almacenar grandes datos claves de la ciudadanía. Ya me explicarán algún día los socialistas qué intereses tienen con Huawei y yendo en contra de la opinión de la Unión Europea.

Y bienvenido, señor Berrio (*alguns aplaudiments*), a la economía y la libertad de mercado, cuando habla del código abierto. El código abierto, al final, ¿qué permite? La competencia. ¿Y eso, qué permite? Bajar precios, más seguridad en los datos y evitar los monopolios. Y yo creo que aquí empieza usted a ver la luz y a creer en el mercado.

Eso sí, cuando ustedes hablan de soberanía digital..., es que, claro, cuando hablamos de ella, de protección de datos, de ciberseguridad, hay dos palabras

claves, que son «colaboración» y «coordinación», con la ciudadanía, con las administraciones y con todas las organizaciones nacionales e internacionales. Ustedes se creen que la soberanía digital aquí en Cataluña..., solo puede pensar, como han dicho algunos diputados, la IA solo puede pensar en catalán. Primero, si la IA piensa, tenemos un problema, y la IA se comunica en todos los idiomas, porque si se comunicase en catalán, solo en catalán, sería artificial pero no sería inteligente. Y, por lo tanto, ustedes se saltan organismos nacionales, como el Incibe o como el Centro Criptológico Nacional, que tienen un papel muy importante en la seguridad de los datos de las personas. Y no se puede trabajar para garantizar la seguridad de nuestros datos y de nuestros derechos fundamentales si no tenemos en cuenta los organismos nacionales que hay, que también trabajan y son un referente a nivel internacional.

Sí que le digo, señor Garcia Berrio, que hay varios puntos que le vamos a votar en contra, que son aquellos en los que ustedes quieren que los cuerpos y fuerzas de seguridad estén desprotegidos. Quieren que vuelvan al papel y al lápiz, que no trabajen con IA, que no trabajen con las nuevas tecnologías, siempre haciendo una presunción de culpabilidad sobre todas las actuaciones que realiza la policía.

Oiga, para luchar contra la delincuencia y la ciberdelincuencia se necesitan las nuevas tecnologías y tener la mejor policía, preparada para luchar contra el ciberdelito. Usted no puede estar pendiente, y constantemente, de hacer caer la presunción de culpabilidad sobre un policía, porque ¿sabe entonces quién se hace más fuerte? El delincuente, señor Garcia Berrio –el delincuente. Espero que algún día lo vean y se pongan al lado de la policía y no del delincuente.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señor Berrio, de Comuns, lo cierto es que tenía una cierta esperanza con esta moción. Y digo «cierta esperanza» porque para Comuns hay

cuatro pilares fundamentales para ellos, que son cuatro objetivos: Elon Musk, Milei, Trump y la IA, y hoy, claro, toca hablar de la IA.

Y pienso: «Con la que está cayendo, que es que tenemos un diez por ciento de paro, uno de cada tres niños está en una situación de pobreza infantil, incluso uno de cada cinco jóvenes no tiene empleo, es decir, la economía se resiente, porque hay países que nos están adelantado por la derecha, como China..., pero, bueno, hoy van a presentar una serie de medidas para poder mejorar la competitividad de las empresas, y, por tanto, inclusive mejorar los salarios de los trabajadores. Pero no, han venido a hablar –he tomado nota–, literalmente, de «tecnofeixisme». Es que es tremendo –es tremendo.

Y, claro, cuando uno desgrana y analiza estrictamente la moción, pues parece que el señor Berrio se ha puesto la chaqueta de Kim Jong-un y ha dicho: «Bueno, pues vamos a controlarlo absolutamente todo, a intervenirlo absolutamente todo, y, a través de la IA, a ver qué podemos saber de cada..., evidentemente, de lo ajeno», ¿no?

Y, claro, cuando vemos la situación, es la siguiente. Miren, tienen dos opciones. Y no me voy a dirigir a los señores de Comuns, porque ya lo sabemos. Me dirijo..., si hay alguien que nos está escuchando. Si a alguien le interesa esta moción, esta moción se puede entender dos maneras: la primera es leyéndola, que es infumable, no se lo recomiendo, y la segunda es viendo una película; una película, sí, yo lo he hecho, de ahí el resultado.

Y, como he visto y he leído la moción, me lleva a la segunda conclusión, que es la película. Una película de 2015 que se llama *Fast & Furious 7*. Pues la trama de la película va de lo siguiente, y es que hay un *supersoftware*, que está mal llamado, porque le llaman «el ojo de Dios», en el que se trata de lo siguiente, y es que luchan por intentar tener ese *software* para controlar, a través de todos los micrófonos, todas las televisiones, todas las pantallas, la localización de todas y cada una de esas personas que tienen en esa base de datos, ¿no? Y claro, yo pensaba: «Cuando el señor de Comuns ha redactado esta moción, pues..., imagínense ustedes el típico youtuber con los cascos, los micrófonos y la cámara para intentar controlar

absolutamente todo.» Ustedes parecen los de Securitas Direct, de verdad. Ustedes, tanto que critican, lo parecen.

¿Y saben por qué? Porque en las medidas concretas de la moción pretenden intervenir, precisamente, en los criterios de los cuerpos policiales. Incluso intentan hacer lo siguiente –que esto sí que es dramático, y esto no es de cachondeo, y por eso lo voy a citar textualmente–, hacer así: «Impulsar programes d'alfabetització digital crítica, drets digitals en els centres educatius públics, en la formació del personal de l'Administració, i en col·laboració amb universitats, món local, entitats de defensa dels drets humans, sindicats, cooperatives tecnològiques i comunitats de programari lliure, incorporant continguts sobre funcionament dels algorismes» –para que ellos lo puedan modificar a su libre albedrío–, «vigilància tecnològica, plataformes de dades, intel·ligència artificial, tecnofeudalisme» –lo he intentado buscar en la RAE, ¿eh?, y me daba error, pero...–, «desinformació, democràcia, pau, igualtat i drets humans, integrant una perspectiva interseccional per a garantir que la formació digital contribueixi a superar les desigualtats estructurals existents.»

Si son ustedes capaces de traducirlo, lo agradecería. *(Alguns aplaudiments.)* Nosotros lo hemos intentado, y la traducción..., es grave, porque la traducción pasa por lo siguiente, y es que ustedes están intentando, uno, coaccionar a los funcionarios a través de esto, y dos, como no puede ser otra manera, adoctrinar a nuestros críos. Esto no lo digo yo, lo dice su moción. Ese es el resultado de esta moción.

Y mire, yo sí que le quiero hacer un comentario, señor Berrio, y a los Comuns, y es que tenemos que ir con mucho cuidado con la IA, porque si su propuesta es seguir maltratando al eje productivo de esta región, seguir destruyendo puestos de trabajo, seguir sustituyendo la inteligencia artificial..., por mano de obra catalana, por los trabajadores catalanes, por nuestro tejido productivo, la respuesta es que con nosotros no cuenten, porque ahí no nos van a encontrar. Nos van a encontrar en los procesos que mejoren la productividad, la competitividad, que mejoren el rendimiento, que mejoren nuestras empresas, que las hagan más competitivas, pero no sustituir una cosa por la otra, cosa que en esta moción es lo que ustedes pretenden.

Y van por muy mal camino. Ustedes hoy se visten con la chaqueta de Kim Jong-un. Hoy ustedes miran... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau...

Javier Ramírez Gutiérrez

El señor..., el diputado del PSC hoy se ríe. Yo no me reiría tanto, ¿sabe por qué? Porque ustedes están protagonizando la mayor secuencia de EREs sin precedentes en Cataluña, y ustedes, en vez de buscar soluciones para revertir lo que están haciendo..., es aumentarlo. Por tanto, un poquito menos de risas y un poco más de vergüenza.

Muchas gracias.

El president

Home, fer referència a un dictador sanguinari no crec que sigui la millor manera d'aconseguir empatia i cordialitat en aquest hemicicle. (*Aplaudiments.*) En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Els Comuns no defensen la sobirania, defensen un bàndol. Persegueixen l'empresa americana i israeliana i s'agenollen i callen davant la xinesa. En els quinze punts d'aquesta moció, ni una sola paraula sobre Xina –ni una. Assenyalen, amb el vocabulari de sempre, l'empresa israeliana, però davant de Pequín..., aquí no, eh?, aquí silenci absolut.

Aquesta moció només tracta de quin amo els agrada més. El Govern espanyol que sostenen a Madrid posava les escoltes judicials a Espanya en servidors de la xinesa Huawei, un contracte de 12,3 milions d'euros. Tan greu que la Unió Europea els va amonestar, a Espanya. Huawei és un proveïdor d'alt risc, que augmenta el risc d'ingerència estrangera. Tan greu que els comitès d'intel·ligència del Congrés i del Senat d'Estats Units van demanar l'intercanvi d'informació amb Espanya per por a que les dades acabïn en mans del Partit Comunista Xinès.

I, a casa nostra, el CTTI de la Generalitat va adjudicar un contracte de 127 milions d'euros amb tecnologia d'aquesta marca, Huawei, per connectar els organismes del Govern. Sempre anem a contracorrent. Tan tèrbol que Junts i el PP han demanat la compareixença del president Illa arran de l'aparició de Huawei en el sumari del cas Zapatero. Casualment, el president va viatjar a Pequín el juliol passat, va visitar Huawei i hi va anar escortat per membres del Partit Comunista Xinès.

Les escoltes judicials, a la Xina; la fibra crítica, a la Xina; les reverències, a la Xina; la genuflexió, davant la Xina. No volen sobirania; volen un amo xinès amb qui compartir aquesta croada selectiva.

Al punt quart volen excloure empreses per apartheid, ocupació il·legal i genocidi. Implacables amb Israel. Muts davant de la dictadura de milions de uigurs tancats en camps de reeducació. Un món en conflicte obert, amb el salafisme radical instal·lat al cor d'Europa.

Volen prohibir als Mossos la identificació biomètrica de les eines de predicció, impedir que facin servir tots els mitjans per aturar la delinqüència i obligar-los a demanar permís a aquesta cambra abans de poder-nos protegir. Una policia cega per llei. I ho demanen amb un nivell d'alerta terrorista de 4 sobre 5, el més alt activat mai a Espanya i vigent des del 2015.

Amb dades dels propis Mossos d'Esquadra, l'any 2024 es van fer 46.996 detencions, el 65,5 per cent, estrangers, que són el vint-i-cinc per cent de la població..., dels 637 delinqüents més actius del país. Els immigrants ja són el cinquanta-tres per cent dels reclusos de les presons catalanes. El pla Kanpai, que funciona quan els deixen treballar, ha expulsat més de trenta-cinc delinqüents que sumaven més de tres-cents antecedents..., i detenir vuitanta-cinc multireincidentes en quatre mesos només pels robatoris dels busos del transport metropolità de Barcelona. Molts ja ni agafen la pastera. Venen amb avió, de vacances. Venen a quedar-se. Venen a quedar-se perquè saben que aquí campen al seu aire i, a sobre, els mantenim. D'això se'n diu «cornuts i pagar el beure».

Aquesta moció demana renunciar a les eines que els identifiquen. Arriben havent destruït la seva pròpia identitat i exigeixen que la policia no la pugui reconstruir. Això no és protegir el ciutadà honrat, no; això és protegir el multireincident.

La càmera la volen apagada només per a uns. A aquesta Administració no li tremola el pols amb la intel·ligència artificial quan es tracta d'anar en contra dels catalans. Fins i tot l'Agència Tributària crea una base de dades per perseguir el contribuent, i en una sola campanya va fer pujar el quaranta per cent dels impostos declarats.

El Govern fa jornades sobre intel·ligència artificial aplicada a Hisenda. O sigui que l'algoritme sí que val. Val per detectar el gran tenidor, per perseguir qui paga poc d'impost de successions i per anar en contra del català que té un pis. L'algoritme a tota màquina contra els de casa, com sempre; la càmera apagada davant del multireincident.

El 17 d'agost del 2017, una cèl·lula gihadista que es va radicalitzar en silenci al cor de Catalunya, a la comtal vila de Ripoll, va sortir a matar. Setze morts a les Rambles i a Cambrils. I en aquesta moció demanen una policia cega, una frontera oberta, un passaport al fons del mar. I ho fan en nom dels drets. Dels drets de qui? Dels qui no volen la vigilància ni transparència?

Molt omplir-se la boca d'independència, però ja no enganyen ningú. Se'ls ha vist i se'ls veu el llautó. Aliança Catalana no volem dependre de Madrid, i no ens empassem la sobirania de fireta de PSC i Esquerra, que governen de bracet, amb qui ven el país a la Xina. Votarem a favor de la transparència i de la sobirania de la veritat.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, donar les gràcies als quatre grups parlamentaris que han presentat esmenes i també..., amb els que hem pogut transaccionar.

Respecte a la intervenció que ha realitzat la diputada Anna Navarro, de Junts, ja sap que en aquesta qüestió tenim molts punts en comú. Sí que li volia plantejar que per això també hi ha un dels punts que hem pactat en el pressupost per poder augmentar la capacitat de sobirania digital i tecnològica: generar, precisament, un fons de

sobirania tecnològica i digital que el Govern ha de complir. I jo crec que en aquest sentit és important també el paper que poden tenir com a oposició, com a grup també de l'oposició, tot i no haver estat a favor d'aquests pressupostos. I crec que vostè, concretament, és important que també s'hi impliqui.

Després, respecte a la intervenció i a les esmenes de la CUP i Esquerra Republicana, les hem integrat gairebé totes, lo que hem transaccionat. Considerem que aporten i milloren la moció.

Respecte al PSC, dir que agraïm el suport. Considerem que el primer punt, en el que demanem i som exigents respecte a un inventari públic..., considerem que, si el Parlament ho aprova avui, vostès ho hauran de complir per respondre a aquest Parlament, perquè pensem que és totalment viable, el que defensem.

I, després, respecte a la intervenció del diputat Villagrasa, del Partit Popular, no ens ha de donar la benvinguda a la Unió Europea. Jo crec que vostès s'haurien de preocupar que els principis sobre els quals es va generar la Unió Europea després de la Segona Guerra Mundial s'estan veient clarament afectats, per exemple, per l'aprovació del reglament de retorn que ha fet el seu grup, el Grup Popular, juntament amb VOX, que està posant en risc... I esperem que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea tombi aquest reglament de la vergonya gràcies al recurs que esperem que interposi el Govern d'Espanya (*alguns aplaudiments*) per defensar els drets fonamentals, perquè és totalment contrari al dret fonamental.

Respecte al que han plantejat en aquest cas VOX, crec que tenen..., un exercici de comprensió lectora fort, quan no entenen el que suposa l'article 14 de la Constitució espanyola, que diuen tant defensar, que prohibeix de manera clara la discriminació. I el que demanem només és control a la intel·ligència artificial, que s'imprimeixi al Cos de Mossos d'Esquadra, perquè s'ha detectat que en alguns casos pot tenir, la intel·ligència artificial, biaixos discriminatoris. Llavors, sí, efectivament, cal control en aquest sentit.

I, sobretot –i ja acabo, president–, respecte a Aliança Catalana, jo no sé si vostès han entès que la nostra moció, que és exigent contra totes les tecnològiques, deixa fora per algun motiu el que fa a les tecnològiques de Xina. Ja ho saben...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Andrés Garcia Berrio

...a mi sempre em trobaran amb la democràcia i amb els drets humans. I al nostre grup parlamentari.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta moció.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de la moció debatuda aquest dijous a la tarda. Com bé saben, el text de la moció que sotmetem a votació incorpora les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades.

Votem, doncs, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania digital, la transparència algorítmica i els drets fonamentals en la digitalització de l'Administració de la Generalitat.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 11 vots en contra i 44 abstencions.

De manera conjunta, votem els punts 2, 15 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

També conjuntament votem els punts 2 bis, 5 bis, 5 ter i 5 *quater*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.

Votem els punts 4 i 14 conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 35 abstencions.

Votem els punts 5 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

De manera conjunta votarem els punts 8 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 13 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

I, en darrer terme, votarem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 15 vots en contra i 13 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i set minuts.